Biblioteca Cuvântului

- 4 -

PETER DEUNOV

Conferințe 1920

NOUA OMENIRE

Dinasty Books
Proeditură şi Tipografie

Peter Deunov

CONFERINŢE - 1920

Interpretări despre ocultism, spiritism, teozofie, misticism şi creştinism

Dacă o forţă existentă în natură n-are relaţii cu senzaţiile noastre, nu poate să producă o reacţie. Sunteţi, de exemplu, printre oameni orbi şi le aprindeţi un chibrit. Lumina pe care o degajă există oare pentru ei? Nu. Aşadar, indiferent ce forţă funcţionează în viaţa noastră, dacă n-o putem percepe, adică dacă nu putem să percepem lumina acelei forţe, nu putem nici s-o înţelegem. Orbul poate să atingă chibritul şi să spună: „E un chibrit”. Poate să creadă că ştie bine ce este un chibrit, dar, în realitate, n-a înţeles nimic. Este adevărat că e un chibrit, dar conţine în interior ceva mai preţios, lumina. Dacă ochii voştri pot să perceapă lumina, deschideţi o carte, citiţi şi înţelegeţi ce este scris.

Astfel, când ajungeţi la forţele ocultismului, va trebui s-o prindeţi pe fiecare dintre ele şi s-o folosiţi. Cel care se îndoieşte şi zice: „Dovedeşte că această forţă a ocultismului există cu adevărat!” judecă greşit. În şcoala ocultismului, nu există explicaţii şi dezbateri. Nu este o şcoală pentru verificat fapte şi adevăruri. Nu ne ocupăm de adevărurile moarte, ci de adevărurile vii din lume.

Spiritismul arată mişcările Spiritului. El este embrionul lucrurilor, un lucru care nu este format încă. Ca să înţelegeţi spiritismul trebuie să-i creaţi acestui embrion condiţii ca să treacă prin toate fazele de dezvoltare şi formare. În consecinţă, spiritismul este o doctrină încă neformată.

Teozofia este o doctrină pentru slăbirea dezacordurilor din lume. Este o doctrină a reconcilierii dintre bărbat şi femeie, nimic mai mult. Când zic că bărbatul trebuie să se reconcilieze cu femeia, înţeleg că omul trebuie să se reconcilieze cu Dumnezeu. Cel ce crede că este teozof trebuie să cunoască această lege: cum să se reconcilieze cu cel pe care îl urăşte. Există un dezacord între tine şi Dumnezeu? Trebuie să te reconciliezi! Dacă nu reuşeşti s-o faci, nu eşti teozof. Noi,

oamenii din ziua de astăzi, cu spiritul nostru critic, semănăm cu acel ienicer foarte zgârcit care i-a cerut unui croitor să-i facă haine, dar, deoarece ştia că îi plăcea să înşele, stătea tot timpul lângă el, ca să observe cum croia, ca să nu taie din material şi ceva pentru propria persoană. Dar croitorul, văzând acel material frumos, a tăiat o bucată mare şi a zis: „Aceasta este pentru Sfântul Nicolae" Apoi a aruncat-o afară. Ienicerul a izbucnit: „Ce faci?". Şi s-a repezit să recupereze bucata, timp în care croitorul a tăiat o altă bucată, şi mai mare, şi a pus-o sub scaunul lui. Deci vreau să spun că noi, cei care criticăm şi suntem tot timpul atenţi să nu fim înşelaţi, ajungem să fim înşelaţi întotdeauna.

Misticismul nu este o lege pentru înălţare, ci pentru coborâre. Misticul nu se înalţă, ci se întoarce spre Dumnezeu în sine. Este periculos, căci, în timpul coborârii, nu ştie cum să facă şi riscă să cadă şi să se betegească.

Eu compar ocultismul cu ştiinţele naturale din zilele noastre. Ocultismul este o ştiinţă pentru studierea fenomenelor Pământului, pentru studierea invizibilului, nu a ceea ce este vizibil. Nu se ocupă de lumile fără formă. Ceea ce s-a format în sine, ce are formă, conţinut şi sens, acesta este obiectul ocultismului.

Atunci, unde vom plasa creştinismul? Credeţi că e o ştiinţă?

Replica unei cursante: Vă rog, cer o explicaţie. Faceţi o diferenţă între creştinism şi ocultism? Cuvintele din Evanghelie sunt aceeaşi doctrină ca ocultismul?

Studiaţi natura aşa cum e. În ocultism nu există morală. Studiază lucrurile aşa cum sunt, ca fapte veritabile.

Replică: Deci în creştinism e diferit?

Ocultismul este o ştiinţă care examinează forţele naturale, originea, funcţionarea şi punerea lor în practică. Ocultistul este un om realist, nu crede, lucrează cu faptele din natură, cu lucrurile materiale. Misticul trăieşte mereu cu inima lui, îi examinează vibraţiile şi toate stările prin care trece. În sensul creştinismului, creştin poate să fie şi misticul, şi teozoful, şi spiritistul. Dacă considerăm domeniul Spiritului în sens larg, în diferitele lui ramuri, e vorba de spiritism. Pericolul, la spiritism, constă în faptul că oamenii posedă în sine alţi embrioni care, în realitate, sunt dăunători pentru ei. Dar vom lăsa deoparte, deocamdată, ce spun criticii. Spiritismul este o mişcare; teozofia

este reconcilierea dezacordurilor; misticismul este coborârea; totuşi, se poate spune şi că este o lege a muncii; ocultismul dă toate formele prin care se poate trăi pe Pământ şi e singura ştiinţă care ne învaţă cum să trăim şi ne poate salva de toate necazurile, în timp ce creştinismul este o ştiinţă pentru distrugerea karmei, pentru plata vechilor datorii. Dacă luăm versetul din Evanghelie care spune că Hristos a suportat păcatele din lume, aceasta înseamnă că şi-a plătit datoriile. Ce reprezintă creştinismul? A şti să plăteşti datoriile oamenilor. Şi cine poate să plătească datoriile? Doar cel bogat. Aşadar, omul bogat poate să devină creştin şi săracul nu poate.

Replică: Şi făgăduiala că Hristos îmbogăţeşte?

Este un credit acordat creştinilor. Negustorii plătesc cu credit care nu le aparţine. Oamenii din zilele noastre sunt creştini, căci Hristos este creştin.

Teozofia este o ştiinţă pentru reconcilierea sexelor, în timp ce creştinismul, pentru apropierea şi unirea lor. Creştinismul este, în sens interior, o ştiinţă care uneşte mintea cu sufletul. Ceea ce se proclamă acum nu e creştinism, el trebuie să suporte reforme. Dacă creştinismul ar fi aşa cum îl interpretăm, lumea ar fi avut o cu totul altă înfăţişare. Dar vom lăsa această problemă, căci nu este obiectul conversaţiei noastre.

Acum o să vă întreb dacă aţi învăţat ce este suferinţa. Vom începe cu ea. Din punct de vedere al suferinţei, în spiritul ei, vom examina celelalte ştiinţe: teozofia, misticismul etc. Vă voi da încă o explicaţie pentru ele. Teozofia are şapte moduri de interpretare. Ocultismul şi misticismul au şi ele o latură exterioară şi alta interioară. Societatea teozofică înseamnă în prezent doar latura exterioară, organizarea. Teozofia examinează formele, ce pot fi numite anatomia teozofiei. Creştinismul a trecut prin prima fază a dezvoltării şi, după două mii de ani trecuţi, a început dezvoltarea anatomiei creştinismului: oare Fiul vine de la Tată, sau nu, şi multe alte dezbateri la conciliile universale. Şi azi găseşti câte un creştin care te întreabă: „Crezi în cele trei chipuri ale lui Dumnezeu?”. „Cred.” „Atunci eşti creştin!” Dar eu întreb: „Tu, care crezi în cele trei chipuri ale lui Dumnezeu, ce înţelegi prin asta?”

O să vă explic. Cel de-al doilea chip al lui Dumnezeu este chipul Iubirii. Bărbatul şi femeia, toţi oamenii trebuie să caute acest al doilea chip, Iubirea. Şi, când se spune că Dumnezeu

este Treimea, oamenii zic deseori cuvinte de neînţeles. Marii maeştri, care au scris despre acest subiect, aveau concepţii foarte clare în această privinţă, dar discipolii lor au înţeles greşit doctrina. Spiritismul este o doctrină care provine din Frăţia Albă, dar şi el a fost ponegrit. Teozofia este o altă doctrină trimisă de sus care a fost înţeleasă greşit de discipoli.

Ocultismul este o doctrină provenită tot din Frăţia Albă, dar în care găsim ocultişti şi negri, şi albi. Misticismul şi creştinismul sunt şi ele corupte. Vreau să fiu clar. Când un preot sau un episcop îşi îmbracă veşmintele, asistă la căsătorie şi spune: „Dă-mi bani”, eu îl numesc mag negru. Magul alb lucrează fără să fie plătit. Dacă o tânără îşi pune straie frumoase cu intenţia de a înşela un tânăr, şi ea este un mag negru. Aşadar, ocultiştii, teozofii, misticii şi creştinii trebuie împărţiţi în albi şi negri. Cineva va spune: „Eu sunt teozof ”. Alb, sau negru? „Alb.” Atunci ne putem înţelege. „Negru.” Atunci voi avea o părere aparte. N-are importanţă dacă sunteţi spiritişti, teozofi, mistici sau creştini dacă sunteţi negri; lumea e plină de ei. Cei 20 de milioane de oameni pierduţi în război arată ce este creştinismul în zilele noastre. Nu cred că însuşi creştinismul e vinovat, ci creştinii negri.

Avem nevoie de o înţelegere corectă a ocultismului: să coborâm în adâncul suferinţei, căci în ea nu există dezbinare, ci unire. Oamenii păcătoşi sunt păcătoşi căci n-au suferit, iar credincioşii sunt credincioşi căci au suferit. Dacă ziceţi că există contradicţii în ceea ce vă spun, vă răspund că Hristos spune că, la sfârşit de veac, va trimite spiritele rele şi pe fiii lor la o suferinţă infinită, îi va trimite să sufere în fundul iadului. De ce? Tocmai fiindcă n-au suferit. Oamenii răi nu se consumă, numai cei buni o fac. Aţi lucrat şi aţi câştigat bani, apoi a venit cel rău şi a furat; el nu suferă. Dacă hotărâţi să nu suferiţi, am să consider că faceţi parte dintre cei negri. Pentru cei care nu suferă, este scris că vor merge, în viitor, în locul chinurilor. Puteţi să reflectaţi la asta cât doriţi, tot acolo veţi ajunge.

Prima regulă pentru discipolul care vrea să devină ocultist este să nu creadă că ceilalţi îi împiedică mintea să se îmbogăţească, ci că face asta singur. Căci lumea este atât de mare, încât e loc pentru toţi. Apoi, nu trebuie să creadă că cineva îi poate împiedica inima să crească, deoarece lumea sentimentelor este atât de mare, încât e loc pentru toţi. Altfel

spus, prima regulă, în această etapă a discipolului, este suferinţa. Trebuie să creadă că nimeni nu-i poate influenţa şi tulbura mintea şi nici inima, căci lumea e mare. Nu reuşiţi să prindeţi ideea, nu-i aşa? Un gând poate să fie clar şi să influenţeze dacă suntem la acelaşi nivel cu cel care l-a rostit. Cum funcţionează legea cuvântului? Pentru ca un om să vă poată influenţa în bine sau în rău, trebuie să vă coboare la nivelul lui, e singurul mod de a influenţa o persoană. În consecinţă, atâta timp cât aveţi mintea îndreptată spre lumea infinită, unde funcţionează legea divină, veţi fi liberi, salvaţi; îndată ce credeţi că cineva vă poate influenţa, aţi coborât un pas mai jos în această lume. Când servitorul crede că stăpânul îi impune limite, el se limitează deja, cu acel gând. Vă plimbaţi în haine rupte, întâlniţi un nobil pe care îl cunoaşteţi sau un om bogat, dar el trece pe lângă voi, nu vă salută şi vă spuneţi: „Nimeni nu mă salută pentru că sunt sărac!”. Dar, dacă v-ar fi salutat, v-ar fi transmis ceva? Nimic, doar v-ar fi tachinat puţin. Dacă o persoană vă vede şi vă zâmbeşte, ce aţi câştigat de pe urma acelui zâmbet? Nimic, sunt doar iluzii de mag negru. Când un om zâmbeşte, trebuie să simtă din adâncul sufletului prezenţa lui Dumnezeu în acel moment.

Ce trebuie să înţelegem prin zâmbet? Când zâmbim, trebuie să fim mulţumiţi de zâmbetul nostru. Nu este important dacă oamenii vor fi mulţumiţi sau nu de zâmbetul nostru, noi trebuie să fim mulţumiţi de zâmbetul nostru. Chiar şi când suntem posaci trebuie să funcţioneze aceeaşi lege, în şcoala ocultistă, chiar şi aerul posac trebuie să fie după toate regulile şi prin el trebuie să simţiţi prezenţa lui Dumnezeu. Credeţi că, dacă văd pe cineva care urmează să fie spânzurat, o să zâmbesc? Nu, o să mă încrunt, îl voi invoca pe Dumnezeu şi îngerii şi voi spune că ceea ce se întâmplă nu este corect - nu că faptul nu este real, ci că oamenii aceia au înţeles greşit legea divină. L-au condamnat pe acel om pe baza unui articol dintr-o lege, dar care este autoritatea acestei legi sau, în general, a tuturor legilor? Ele trebuie să fie veşnice, de neschimbat. În ocultism, omul poate fi pedepsit, dar numai dacă el singur o cere - trebuie să ceară singur pedepsirea. Aceasta este legea ocultismului.

O să citez un gând: unii zic că nu trebuie să torturăm animalele, dar ştiţi că cele mai multe animale vor singure să fie

torturate, ca să ajungă la un nivel superior? Aşadar, când se zice să nu torturăm animalele, trebuie să înţelegem să nu le torturăm pe acelea dintre ele care nu vor să fie torturate. Totuşi, dacă nu le torturăm pe cele care vor să fie torturate, le facem evoluţia mai lentă. Multe dintre găinile pe care le-aţi mâncat au progresat, voi nu. Deci găinii care vrea să fie torturată ca să progreseze trebuie să i se spună: „îmi pare rău, nu pot să-ţi tai gâtul, fiindcă nu vreau să-mi stopez evoluţia; dar, dacă vrei neapărat să progresezi, găseşte pe altcineva să te taie şi să te mănânce". Un elev care a intrat într-o şcoală ocultă n-are dreptul să facă să sufere pe nimeni. Are dreptul să-şi provoace numai sieşi suferinţă, să coboare în adâncul său şi s-o simtă, iar, când revine pe Pământ, să lucreze conform legii pe care a învăţat-o. De aceea vă spun că nu trebuie să vă torturaţi unii pe alţii.

Un prieten mi-a povestit o întâmplare: era foarte sensibil şi sufletul lui avea impulsuri bune, voia să trăiască bine cu oamenii. Dar, când s-a întors din străinătate şi a întâlnit bulgari, aceştia au început să-l ironizeze. După un timp s-a gândit să găsească o modalitate ca să-i ţină în frâu. A plătit doi hamali ca să-l ocărască. S-a aşezat lângă ei şi le-a suportat toate înjurăturile, în speranţa că va putea să suporte astfel injuriile celorlalţi. După câteva zile, omul şi-a zis: „De ce plătesc doi hamali ca să mă insulte, când societatea e plină de astfel de oameni? Pe primii îi plătesc, celorlalţi n-am să le dau niciun ban".

Conform şcolii oculte, toate neplăcerile care vi se întâmplă sunt de bine. Când aveţi necazuri, încercaţi să le rezolvaţi, dar nu în mod artificial. Cunosc cazuri în care două persoane se întâlnesc, se îmbrăţişează şi zic: „Să facem pace!". Dar, de îndată ce ies afară, continuă să se insulte. Acesta nu e un mijloc de reconciliere. Resemnarea trebuie să aibă loc în interiorul vostru. Când coborâţi în adâncul suferinţei, sunteţi pregătiţi să spuneţi: „Lumea e prea mare pentru mintea şi inima mea, voi accepta chinul sub toate formele"? Acesta este momentul psihologic cel mai important. Vreau ca toţi elevii să se întoarcă la ei înşişi şi să creeze o atmosferă plăcută. E ultima seară de joi.

Replică: Mai avem o zi de joi.

Atunci următoarea este ultima. Nu mai primesc invitaţi. Aşa fac beduinii: puteţi să fiţi invitaţii lor trei zile, dar a patra vă pun să munciţi la câmp sau să aveţi grijă de vacă. Consideraţi această lege perfectă. Celui care rămâne în şcoala noastră i se va da ceva de făcut: la vie, cu vaca, copist etc.

Apoi, altă regulă: nu vreau să vorbiţi în afară despre tot ce vorbim noi aici, la şcoală! Puteţi să vorbiţi, dar, în acest caz, nu voi fi răspunzător de consecinţe. Nu vorbiţi despre o doctrină pe care n-aţi încercat-o încă. Ar fi cea mai mare prostie pe care o puteţi face. Puneţi-o în practică, fiindcă nu ştiţi încă dacă este adevărată. În Anglia, există o comisie de experţi care controlează stocul produs de fabricanţi şi vândut de comercianţi. Şi numai după ce experţii şi-au pus ştampila pe stocul controlat pot fabricanţii şi comercianţii să exporte sau să vândă în Anglia şi în alte părţi. Voi sunteţi ca nişte negustori detailişti cu un stoc necontrolat, iar mie nu-mi plac astfel de negustori. Orice lucru trebuie să fie controlat.

Prima sarcină pe care o voi da femeilor în acest domeniu va fi, de exemplu, următoarea: să zicem că una dintre voi are o fiică pe care n-o iubeşte - să facă atunci în aşa fel încât să înceapă s-o iubească. Sau soţul nu este credincios, ceea ce este o problemă de rezolvat. Unuia dintre voi îi e teamă, altul e bolnav - va trebui să faceţi cele necesare. Fiecare boală este formată de fiinţele care sălăşluiesc în noi. Fiecare boală se formează psihologic şi organic prin intervenţia monstruoasă a acestor fiinţe. Când una dintre aceste fiinţe pătrunde în organismul vostru, trebuie să urmaţi aceeaşi lege: poate să stea doar trei zile, căci, dacă o lăsaţi mai mult, va provoca atunci cancer şi veţi muri, iar ceilalţi vor spune: „Dumnezeu să-l ierte!”. Dumnezeu nu iartă în astfel de cazuri. El îi iartă doar pe cei ce nu fură şi nu spun minciuni.

Cineva va veni aici ca să ia ceva şi să-l întoarcă împotriva mea. Vai de cel care va îndrăzni s-o facă! Blestemul va cădea asupra lui nu doar până la a patra generaţie, ci până la infinit! Aceasta este măreţia legii divine: „Cel ce propovăduieşte împotriva Duhului Sfânt”, zice Hristos, „nici în acest veac, nici în viitor nu va fi iertat”. Tot ce veţi învăţa aici este un mare adevăr, pe care trebuie să-l puneţi în practică în viaţa voastră, şi trebuie să fiţi sinceri cu voi, cu ocazia acestei puneri în practică. Sinceri nu numai cu mine, ci şi cu Dumnezeul vostru, cu

raţiunea şi cu inima voastră, cu mintea şi cu sufletul vostru în toate manifestările. Trebuie să vă aşezaţi în genunchi! Să nu ziceţi mâine: „Deunov vrea să ne hipnotizeze şi să ne manipuleze”.

Să ne punem de acord: începând de acum, veţi avea de trăit mii de ani pe Pământ şi, în fiecare şcoală ocultă în care aţi intra ca să aflaţi calea evoluţiei voastre, vi se vor da întotdeauna reguli. Dacă nu acceptaţi suferinţa ca factor al viitoarei voastre existenţe, veţi rătăci prin lume fără să înţelegeţi sensul interior al vieţii. Suferinţa va face, din voi toţi, eroi. Eu vreau să fiţi eroi, să nu vă fie teamă! Or, dacă n-o să vă chinuiţi, o să vă fie teamă şi nu veţi fi eroi. Nu vreau să folosesc cuvintele: „Nu vă fie teamă”, ci altele: „Chinuiţi-vă!” Acceptaţi chinul, căci vi s-a dat de către lumea invizibilă. Nu vă forţaţi niciodată. Există unii dintre voi care, chiar dacă vor, nu sunt aleşi ca să se chinuie. Nu toţi cei care mă ascultă vor fi chinuiţi, ci chinul va veni pentru cei care sunt eroi. Cel care se chinuie trebuie să considere suferinţa un privilegiu. Şi primul lucru pe care îl veţi simţi, la coborârea spre adâncul suferinţei, va fi liniştea. Veţi pătrunde în sufletul fiecărei fiinţe suferinde, veţi începe să înţelegeţi cât de mult suferă şi veţi zice: „Ce rău m-am înşelat până acum!”. Se va isca în voi o tristeţe pentru toate fiinţele care suferă şi veţi avea dorinţa s-o plasaţi unde vă găsiţi, să ajutaţi celelalte fiinţe să se înalţe sau, cel puţin, să li se micşoreze suferinţa. Cel ce n-a înţeles suferinţa calcă cu picioarele pe ceilalţi şi zice: „Tu cobori şi eu voi urca!”, învăţătura lui Hristos spune că trebuie să simţim suferinţa fiecărei fiinţe. Ieşind din suferinţă, vom folosi alte metode, cu care vom afla cum să transformăm, să utilizăm forţele oculte. Dacă acceptaţi suferinţa, lumina va ieşi din interiorul vostru, adică Duhul Divin, care se află în voi, se va trezi şi va ridica vibraţiile creierului şi ale inimii voastre. Celulele creierului şi ale inimii se vor transforma organic, şi astfel starea creierului şi a inimii se va modifica şi ea.

Conştiinţa fiecărei celule este limitată. Există multe celule din conştiinţa noastră care nu sunt mulţumite de situaţia lor. Şi, când se adună milioane de astfel de celule, simţim o indispoziţie. Primul lucru pe care trebuie să-l facem este să ne educăm într-un fel nou celulele creierului, ale inimii şi ale stomacului. Ne putem reînnoi foarte uşor celulele, dar această

transformare se poate efectua doar dacă coborâm în adâncul suferinţei. De acolo, Duhul Sfânt ne va înălţa, vom urca pe aripile înţelepciunii divine şi, când iubirea divină va intra în inima noastră, va aduce în ea o inspiraţie. Atunci, îngerii vieţii ne vor ajuta să evoluăm şi vom ieşi din adâncul suferinţei. De ce a înviat Hristos? Fiindcă Cel care se afla sus a venit jos şi L-a înviat. Dumnezeu se găseşte în Cer şi totodată în iad. Cel care urcă lângă Dumnezeu este trimis de Dumnezeu jos, iar cel aflat jos este adus de Dumnezeu sus. Toţi preoţii creştini din zilele noastre ne învaţă că trebuie să mergem sus în Cer, lângă Dumnezeu, dar eu spun: o să mergeţi sus pentru că Dumnezeu vă trimite jos. Vouă, cei care mă ascultaţi, vă place calea uşoară. Cale uşoară în lume nu există; există una îngustă.

Alt lucru pe care elevii trebuie să-l înveţe este supunerea. Nu să fie indiferenţi, ci să coboare în adânc, să uite ce gândesc oamenii despre ei şi să simtă doar propria suferinţă.

Iată câteva reguli la care va trebui să reflectaţi şi pe care să încercaţi să le aplicaţi, fără să faceţi eforturi nesincere.

Altă dată, când voi avea ocazia, vă voi vorbi despre originea păcatului, cum a intrat răul în lume. În timpurile trecute nu eram aşa cum suntem astăzi. Care sunt motivele decăderii noastre? în prezent, nu se poate găsi un om care să fie bun. Cel care plânge, ca şi cel care zâmbeşte, cel care vorbeşte bine şi cel care vorbeşte rău, toţi sunt totuna. Când vedem un negustor de piele tăbăcită, toţi îl deplângem, fără să ştim că situaţia lui e bazată pe pielea a mii de oi, pe care le-a omorât. Negustorul spune: „Acesta e stocul meu, eu l-am câştigat”. Am o obiecţie: „Eşti un mare hoţ şi minţi, căci ţi-ai câştigat bunul pe spinarea animalelor, le-ai luat pielea”. Cineva va spune: „Asta e casa mea, eu am făcut-o, cu multe eforturi”. Eu răspund: „Ai făcut-o pe spinarea multor persoane, cărora le-ai luat pielea”. Altcineva va spune: „Acesta e corpul meu”. Iartă-mă, dar nu-i corpul tău. Căci, pentru a menţine un corp omenesc, ştii câte fiinţe suferă, câte mame, câţi taţi, fraţi şi surori şi-au dat viaţa pentru el? De aceea, n-aveţi dreptul să credeţi că ceea ce aveţi este al vostru. Conform creştinismului, primul lucru pe care trebuie să-l aveţi în vedere este că tot ce posedaţi nu e al vostru, ci al lui Dumnezeu. Când unii mă vorbesc de rău, le zic: „Să ştiţi că nu-mi apăr proprietatea!”. Dumnezeul cunoscut de mine este foarte bun, dar poate fi şi foarte rău. Este atât de bun, încât nu

există altul mai bun decât El, dacă-I facem voia; şi nu există altul mai rău decât El când nu-I îndeplinim voia şi facem rău. Şi trebuie să zicem: „Doamne, îţi mulţumim că ne-ai dăruit acest corp care e al Tău!” Aşa trebuie să gândim.

Pe de altă parte, noi acum doar ne insultăm precum docherii şi zicem: „Cară-te de-aici!” De ce? Eu am zis deseori că sunt gata să mă retrag, dacă sunt cauza necazurilor voastre. Dar nu pot să vă dau corpul meu. Nu e nici al meu, nici al vostru; îl voi încredinţa Stăpânului meu. Mintea şi inima I le voi încredinţa Lui, nu puteţi fi stăpânii lor. Aceasta trebuie să ştie fiecare elev care studiază ocultismul, teozofia, spiritismul, misticismul, creştinismul, căci ele au aceeaşi finalitate şi explică această viaţă divină. Starea de spirit e una, şi starea sufletească e alta. Există cinci stări, care se deosebesc unele de altele. Voinţa, inima, raţiunea, sufletul, mintea sunt pentru noi lucruri cunoscute. Ştim că suferim. Resimţim doar câteva diferenţe: uneori, gândurile noastre sunt luminoase, alteori, întunecate; uneori, judecata ne este limpede, alteori, tulburată; uneori, avem sentimente clare, alteori sunt haotice; uneori, avem forţă, alteori nu avem. Se spune: „Avem suflet”. Dar ce reprezintă sufletul? Ceea ce simţim în acest moment nu este manifestarea sufletului.

Primul lucru pe care vi-l cer este să faceţi în aşa fel încât să liniştiţi marea agitată din voi; fiţi netulburaţi şi liniştiţi. În societatea de astăzi, avem nevoie de multă mână de lucru care să-i ajute pe nefericiţi. Căci multe edificii se vor distruge şi multe suflete vor fi pustiite. Dorinţa mea este să vă salvaţi din casele voastre distruse. Prin fiecare disconfort fizic înţeleg că grinda voastră a putrezit şi a cedat. Invidia, ura şi toate defectele de acest fel sunt grinzi care au cedat în edificiul vostru, corpul vostru.

Sofia, 12 februarie 1920

Forţele din natură

Voi face o generalizare despre blândeţe, supunere, electricitate, magnetism şi suferinţă. Blândeţea şi supunerea arată calea minţii, electricitatea şi magnetismul, calea sufletului, iar suferinţa, calea corpului sau lumea fizică, adică viaţa pe Pământ. Să faceţi întotdeauna legătura între blândeţe şi minte, supunere şi suflet, electricitate şi creier, magnetism şi sistemul nervos simpatic, suferinţă şi toate necazurile vieţii. Este o legătură corectă.

Elevul care studiază ocultismul trebuie să folosească un limbaj lesne de înţeles, să vorbească clar despre sine. O legendă bulgărească spune că, în ziua de Iordan, cerul se deschide şi cel care îl vede poate în acel moment să ceară orice, şi va primi. Un bulgar a observat cerul câţiva ani la rând, întotdeauna în acea noapte, în speranţa că va vedea cerul deschizându-se. Într-un an, pe când privea pe fereastră, a văzut cerul deschizându-se şi a vrut să-I ceară lui Dumnezeu: „Dă-mi o baniţă de aur!”. Dar, în grabă, a zis: „Dă-mi o baniţă de cap! (!)”. Capul i-a devenit atunci mare cât o baniţă, astfel încât nu-l mai putea scoate pe fereastră. Această lege funcţionează şi în ocultism, adică se întâmplă ceea ce omul cere sau gândeşte.

Aşadar, o lege din ocultism spune că toate bunurile din lume sunt legate de blândeţe şi supunere, toate forţele sunt legate de electricitate şi magnetism, adică de creier şi sistemul nervos simpatic, şi toate necazurile, de suferinţă. Ca să fiu clar, vă voi explica de unde provine suferinţa: fiecare elev care nu respectă una dintre legile eterne existente creează suferinţă. Totuşi, acest elev, în mod conştient sau nu, exclude faptul de a fi comis o greşeală şi îşi continuă viaţa, şi încă una, şi încă una, şi legea suferinţei continuă să funcţioneze. Această lege funcţionează ca un râu care îşi caută calea şi ia o altă direcţie, diferită de cea pe care o avea înainte. Aşadar, eu numesc suferinţă o metodă sau un mod de refacere a vieţii omeneşti.

Voi, cei care v-aţi adunat aici ca să ascultaţi învăţătura ocultă, aveţi vârste diferite, nu-i aşa? Vreau să vă eliberaţi de ideea că ştiţi anumite lucruri. Nu vă tăgăduiesc cunoştinţele, dar ele, în ocultism, au valoare după ce trec de şapte ori prin focul divin şi se purifică. Astfel de cunoştinţe pot să fie utilizate în organizarea nouă a vieţii noastre.

Avem Ştiinţa prin care să ne refacem viaţa prezentă. Ca să putem învăţa această ştiinţă divină, trebuie să-i înţelegem formele şi regulile de care se slujeşte. Voi folosi o mică explicaţie. Dacă plantaţi un bob de grâu, o ghindă sau un sâmbure de măr, forţele divizării sau ale polarizării din ele vor funcţiona astfel încât toate forţele magnetice din pământ să tragă planta în jos. Ceea ce înseamnă că orice rădăcină îşi caută curenţii magnetici care îi slujesc ca hrană. Aceste rădăcini încearcă nu doar să rămână stabile, ci şi caută acei curenţi din pământ, care se încrucişează ca nişte pâraie. Iată de ce fiecare rădăcină se ramifică în direcţii diferite şi, când găseşte acel curent necesar, îşi face treaba. De aceea, unele rădăcini pătrund în adâncul pământului, altele stau mai la suprafaţă, altele ies deasupra, şi de aceea rădăcinile au dimensiuni diferite. Dacă pământul este negru sau reprezintă un taluz, rădăcinile caută curenţii de la suprafaţă. Nu veţi sesiza aceşti curenţi, fiindcă nu aveţi sensibilitatea necesară.

Toate gândurile bune care provin din creierul vostru se proiectează în spaţiu, se deplasează în sus, apoi în jos, asemenea acelor curenţi în cazul plantelor, şi caută reciproc un magnetism viu sau o electricitate, pe care să le folosească la formare şi dezvoltare. Aşadar, gândurile bune ale celui care le trimite nu se îndepărtează, ci rămân strâns legate de el. Savanţii din zilele noastre, care cunosc prea puţin ocultismul, cred că gândurile noastre sunt departe de noi. Nu, fiecare gând bun sau rău pe care îl emiteţi este tot al vostru, nimeni nu vi-l poate lua, vă aparţine, căci sunteţi creatorii lui. Trebuie să reţineţi asta. Fiecare plantă, după ce şi-a proiectat rădăcinile în diferite direcţii, începe să-şi dezvolte succesiv ramurile, frunzele, culorile, fructele, care în final se coc. Aşa se dezvoltă fiecare gând.

În şcoala ocultă este interzis orice cuvânt rău, judecarea păcatelor celorlalţi, adică sunt interzise gândurile rele. Ştiţi de ce? Pentru că, dacă gândiţi rău despre o persoană, vă trimiteţi rădăcinile spre ea şi acolo nu găsiţi niciun fel de hrană pentru voi. Acele rădăcini despre care e vorba încep să sugă sucul acelei persoane, dar acesta este otravă, care vă otrăveşte treptat viaţa şi o distruge. Multe femei îşi distrug viaţa nu numai pentru că au soţi răi, ci chiar prin gândul că au soţi răi, şi încep să slăbească, să se usuce şi într-o zi să zică adio acestei lumi.

Soţul zice: „Nu ştiu de ce mi-a murit soţia”. Acelaşi lucru se întâmplă şi cu elevul din şcoala ocultă. De aceea li se spune elevilor să nu gândească de rău despre nimeni, adică să nu-şi înfigă rădăcinile sufletului într-un om rău, să stea departe de el! Aceasta este latura ştiinţifică a problemei.

Trebuie să înţelegeţi că suferinţa arată adevărata cale a deturnării. Când spun să se coboare în adâncul suferinţei, fac apel la următorul fapt de zi cu zi: un om călătoreşte în munţi, dar se rătăceşte. Ca să găsească direcţia bună, trebuie să se întoarcă din drum până la locul de unde s-a rătăcit. Când ajungi la o cotitură şi vezi că ai pierdut drumul într-o călătorie lungă, o să faci cale-ntoarsă şi-o să revii în locul de unde te-ai abătut.

Ca să puteţi înţelege forţele din natură şi să le folosiţi ca să faceţi bine, trebuie în mod obligatoriu să dezvoltaţi simţuri reciproce sau organe ale sufletului. În stadiul prezent al civilizaţiei de astăzi, multe dintre aceste organe sunt mutilate. Mulţi dintre creştinii care merg pe această cale au devenit mai sensibili şi zic: „Nu merită să fii bun, adică să fii sensibil, să suferi”. Generozitatea omului constă tocmai în a fi sensibil, treaz la suferinţele şi bucuriile celor din jur.

Creierul este organul electricităţii. Partea sa din spate conţine electricitate negativă, iar partea din faţă, electricitate pozitivă. Deci există dedublare.

Astfel, dacă electricitatea din faţă o ia înaintea celei din spate, omul devine foarte activ în reflexe, ba chiar brutal. Dacă electricitatea negativă din creier o ia înainte, omul devine pasiv, dar, în acelaşi timp, plin de dorinţe ascunse şi irealizabile, în urma cărora se nasc ura, invidia şi alte sentimente de acest fel. Când vorbesc despre electricitate pozitivă şi negativă înţeleg legea fluxului şi a refluxului care are loc în creier. În natură, aceste maree se produc cu regularitate şi sistematic, căci Dumnezeu le asigură funcţionarea. În natură, erorile sunt excluse, dar ele ajung pe Pământ şi în creierul nostru, drept care urmează întârzierea. Când păţiţi un necaz, de exemplu vă arde casa sau vă pierdeţi banii, vă rupeţi un picior sau nu mâncaţi câteva zile, ori altceva, echilibrul dintre fluxul şi refluxul din creier se rupe imediat. Trebuie să aveţi în vedere că dezvoltarea şi succesul din viaţa voastră în lume depind de aceste maree care au loc sistematic în creierul vostru.

Unele şcoli consideră această succesiune regulată o condiţie pentru ca omul să poată fi magnetic. Şi eu spun că, pentru ca un om să fie magnetic, fluxul şi refluxul trebuie să aibă loc în el cu regularitate.

Aşadar, primul lucru care vi se cere este să nu aşezaţi un obstacol în calea mareelor voastre. Multe nebunii şi lucruri anormale din viaţă sunt provocate de dezechilibrul dintre flux şi reflux. Reţineţi această explicaţie, căci este aplicată în viaţa voastră. Trebuie să cunoaşteţi actele provenite în urma mareelor sufletului vostru. Puneţi în practică această metodă, şi veţi vedea că va fi cât se poate de naturală, în cele mai mici detalii. Dacă observaţi natura, o să vedeţi că fiecare lucru vine la timpul lui bine stabilit.

Elevului care studiază ocultismul nu-i este permis să aibă predilecţii pentru bine sau pentru rău. Ideea asta nu vă este foarte clară, nu-i aşa? O să vă explic. În cazul în care trebuie să fac o operaţie, folosesc un cuţit ascuţit, nu tocit. Cuţitul ascuţit reprezintă omul rău, iar cuţitul tocit, omul bun. În consecinţă, la operaţie, mă voi folosi de un om rău, o să-l prefer omului bun. Când Dumnezeu vrea să pedepsească lumea, preferă persoanele rele şi, când vrea să construiască ceva, le preferă pe cele bune. Când vrea să dezrădăcineze, Dumnezeu preferă persoanele rele şi, când vrea să planteze, le preferă pe cele bune; când vrea să facă găuri, preferă persoanele rele, când vrea să creeze, le preferă pe cele bune. În ocultism, nu te superi pe oameni când fac rău, doar că fiecare act trebuie să se facă într-un timp bine determinat.

Acum, nu vorbesc despre morala socială de aici pe Pământ, căci nu cere nicio critică din punct de vedere ocult. Dacă îmi împart bunurile săracilor, va fi rău pentru mine şi bine pentru apropiaţii mei. Dacă fur de la apropiaţii mei, e bine pentru mine şi rău pentru ceilalţi. Astfel, în lume, pentru fiecare lucru există două măsuri: bine pentru sine şi bine pentru ceilalţi. În consecinţă, am două alegeri de făcut: ori să-mi dau banii celorlalţi, ori să le iau banii celorlalţi. Aşadar, există două metode prin care se poate acţiona, şi amândouă sunt corecte. Dacă şase persoane, care duc în spate fiecare câte douăzeci de kilograme de aur, încep să se înece şi eu le iau povara, le fac oare rău? Nu, le salvez viaţa. Salvându-le, am drept asupra aurului lor. Dacă duc douăzeci de kilograme de aur şi mă înec în

mare, iar unii îmi vin în ajutor şi-mi iau povara din spate ei, au drept asupra aurului meu. Astfel reconciliez această morală, acesta fiind punctul de vedere al ocultismului asupra binelui şi răului. Or, dacă tu vei întâlni un om cu aur, îl opreşti, îi dai aurul jos din spate şi i-l iei, atunci eu spun: „Iată un comportament care nu se manifestă în timpul bine determinat pentru el, altfel spus, fructul e cules verde”.

Astfel, faceţi cum puteţi mai bine ca să puneţi în aplicare această lege, conform căreia voi veţi fura şi eu voi fura de la voi, dar la timpul potrivit. Folosesc verbul „a fura” în sens larg şi precum culesul fructelor din grădină. Nu aşa cum fac hoţii: stăpânii livezii abia şi-au văzut roadele muncii, dar hoţii se grăbesc să culeagă perele şi merele din pomii lor.

În prima conferinţă v-am vorbit despre blândeţe şi supunere. Ele au legătură cu ideea pură a unui om. Ceea ce înseamnă că omul care este lipsit de blândeţe şi de supunere nu poate să aibă o idee pură. Orice gând omenesc se hrăneşte doar cu blândeţe şi supunere; în afara acestor calităţi, gândul ar fi asemănător cu cel al animalelor. Această lege este bine definită. Acelaşi lucru se întâmplă cu fiecare dorinţă. O dorinţă care e hrănită cu electricitate vie şi magnetism viu este o dorinţă a sufletului, iar fiecare dorinţă care nu este impregnată de această electricitate vie şi de magnetism nu este o dorinţă a inimii. Aşadar, toate gândurile rele sunt hrănite în afara blândeţii şi a supunerii; toate dorinţele rele provin din afara electricităţii vii şi a magnetismului viu. Consideraţi electricitatea vie şi magnetismul două forţe mari şi raţionale din lume. Suferinţa este copilul fizic, născut ilegal al omului, pe care tatăl şi mama trebuie să-l admită ca fiind al lor. În ocultism, nu este permis să pierzi sau să ucizi copii. Adică nu se permite uciderea unui gând sau a unei dorinţe, indiferent că sunt ale tale sau ale altuia. Poţi să accepţi sau nu un anumit gând sau o anumită dorinţă, dar n-ai dreptul să le distrugi. Deci fiecare trebuie să aibă libertatea să acţioneze după cum doreşte. Nimeni n-are dreptul să se opună şi să manipuleze nici persoana bună, nici persoana rea.

Vă voi expune mari legi divine, pe care le puteţi pune în practică dacă doriţi, altfel veţi suporta consecinţele. Aveţi în vedere că aceste legi, aceste forţe cu care intraţi în legătură, vor avea o reacţie asupra voastră când conştiinţa începe să vi

se deschidă. Această lege este eternă. Nu vi se permite să purtaţi umbrelă sau pălării mari ca să vă protejaţi capul de soare, de această lumină vie. Căpătaţi obiceiul de a suporta această lumină vie, nu purtaţi pălării! Aveţi în vedere că vă aşteaptă o muncă serioasă.

Prin expresia „muncă serioasă” înţeleg mişcare, înţeleg că trebuie să mergeţi, că nu trebuie să rămâneţi în acelaşi loc. Nu trebuie să credeţi că sunteţi bătrâni sau tineri, ci doar că sunteţi elevi care trebuie să înveţe. Veţi considera viaţa aşa cum reacţionează fiecare elev când trebuie să rezolve o problemă dificilă: se urcă în pat seara, dar rămâne în minte cu ideea că de dimineaţă trebuie să se scoale devreme ca s-o rezolve, şi o face. Unii dintre voi au câteva ore încă, să zicem două sau trei, ca să înveţe, apoi vor adormi. Nu-i nimic, vor continua să studieze a doua zi. Elevul care n-are gândirea concentrată se va strădui toată ziua să-şi amintească gândurile din ziua precedentă şi nu va reuşi.

Altă situaţie: veţi urmări care sunt momentele zilei care corespund blândeţii, care corespund supunerii, electricităţii, magnetismului, suferinţei şi chinului. Toate se polarizează. Chinul e mai puternic, suferinţa este la polul opus chinului.

În prezent, profesorii au observat ceva nepotrivit la şcoală. În clasă intră profesorul de matematică şi toţi elevii sunt receptivi, deoarece această materie trezeşte în ei electricitatea. După profesorul de matematică, intră cel de chimie, care stârneşte şi el electricitate la elevi. În consecinţă, din cauza cantităţii mari de electricitate adunate, elevii se simt puţin agitaţi. Dacă intră al treilea profesor a cărui materie stârneşte tot electricitate la elevi, aceştia devin şi mai nervoşi şi fac gălăgie. Nu, materiile din programa şcolară trebuie să fie în aşa fel aşezate încât una să stârnească la elevi electricitate şi următoarea, magnetism. Acelaşi lucru îl observăm şi în natură, legea fiind aceeaşi. De exemplu, se naşte un fiu: fiind creat de influenţele electrice, în el au intrat blândeţea, electricitatea şi chinul. Se naşte o fată: a fost creată prin supunere, magnetism şi suferinţă. Dacă cineva mă întreabă din ce elemente este creat fiul meu, o să-i răspund: „Din blândeţe, electricitate şi chin”. Despre fiica mea voi spune: „Din supunere, magnetism şi suferinţă”. Iată de ce băiatul se chinuie şi fata suferă. Trebuie să evităm monotonia în munca noastră. Nu vreau să fac din voi

oameni pioşi, căci este o doctrină monotonă. Astăzi, omul pios apare ca un cal pus la muncă cu ochelari la ochi şi care priveşte doar înainte. Omul pios, îndată ce se trezeşte, se duce la biserică, seara, iar la biserică, dimineaţa, la biserică, seara iar la biserică şi toată lumea zice: „Iată un om pios”.

În munca ce vă aşteaptă, veţi dezvolta diferite domenii. Întâi, veţi excita partea inferioară a creierului - mintea cel mai puţin dezvoltată a omului, reflecţiile asupra naturii, a tuturor formelor, formaţiilor, culorilor, cifrelor. Apoi, veţi excita formele superioare ale minţii: imaginaţia, ascultarea, reflecţia, muzica, spiritul creativ. În sfârşit, veţi excita Iubirea de Dumnezeu, de oameni şi de animale. Vom provoca şi sentimentul credinţei şi al speranţei, al amabilităţii şi al prieteniei, dar nu în sensul care li se dă astăzi. Vom face apel şi la Dreptate - forţele executoare de la care provine distrugerea, adică latura executivă a vieţii. Desigur, aceasta este dificilă, căci, dacă decidem acum să provocăm muzica, nu toţi o veţi putea percepe. La mulţi dintre voi, simţul muzicii e bine dezvoltat, dar foarte puţin sunt dezvoltate blândeţea şi supunerea. De ce Hristos a zis: „Sunt înţelept şi supus în inima mea”? Omul înţelept şi supus poate să depăşească cu uşurinţă toate necazurile din lume.

O metodă naturală de a vă modifica singuri este de a vă pune în locul omului înfometat. În acest caz, nu vă gândiţi la ce-aţi mâncat ani întregi, asta n-are importanţă. E posibil să fi mâncat bine înainte, dar important e ce mâncaţi acum. Dacă nu mâncaţi bine, o să vă pierdeţi viaţa. În ocultism, timpul prezent este foarte important.

Acum, o să vă leg de natura vie, şi ştiţi ce se va întâmpla cu voi? O să vă spun o povestioară. Un bandit a intrat în laboratorul unui fizician bogat din Europa cu gândul să fure. Fizicianul avea în laborator două recipiente cu ajutorul cărora făcea experienţe asupra electricităţii. Ghicind care erau intenţiile hoţului, i-a dat cele două recipiente şi i-a zis:

- Ţine-le puţin să-mi termin experienţele, apoi fa ce vrei!

Banditul a luat recipientele, fizicianul a pornit electricitatea şi acesta a început să tremure violent.

- Dă-le drumul din mână! i-a zis savantul.

- Nu pot!

Fizicianul l-a întrebat:

- O să mai încerci vreodată să furi de la savanţi?

Acum, dacă şi voi aţi venit să furaţi de la mine, o să fiţi zgâlţâiţi de efectul acelor recipiente. Natura vie este atât de inteligentă, încât nu s-a găsit încă nici măcar un om care s-o înşele în metodele ei. De aceea, eu numesc natura vie cea mai bună mamă. Dacă o ascultaţi, vă va oferi o învăţătură cum n-aţi mai avut niciodată.

O să vă mai dau o formulă: acceptaţi lucrurile ca şi cum ar fi vii. O să vă explic cuvântul „viu”. Privim tabloul unui pictor celebru şi eu întreb dacă acel tablou este viu. Vă spun că da, e viu. Voi îmi veţi replica cum că nu se mişcă. Să presupunem că aveţi un copac şi aerul din jurul lui e foarte calm, nu bate vântul şi de aceea ramurile nu i se mişcă. Când nu zăriţi nicio mişcare a ramurilor lui, ce veţi gândi despre el, că nu e viu? Pictura este la fel de vie ca şi copacul, în acest caz. În viitor, pictorii nu vor mai avea nevoie de pânze. Eu pot să-mi imaginez o pictură vie şi s-o ţin în faţa voastră una, două, zece ore sau două zile, apoi ea să dispară. Există vreo contradicţie, vreo îndoială cu privire la existenţa sa? Ea există, dar, într-un anumit moment, o deplasez în altă parte. Aşadar, un pictor care realizează un tablou poate să-l proiecteze acolo unde vrea. Aţi observat cum se schimbă culoarea florilor, cum li se formează puţin câte puţin culoarea, pe măsură ce cresc? Trebuie să admitem că toate culorile artificiale create de oameni devin cu timpul mai deschise sub influenţa soarelui, pe când cele create de natură devin şi mai frumoase expuse la soare, fiindcă sunt vii. Atâta timp cât pictorul se gândeşte la floarea pe care o desenează, ea devine din ce în ce mai vie; dacă se opreşte, ea dispare.

Prima exigenţă faţă de elevul care studiază ocultismul este ca el să aibă o imaginaţie puternică. Fără imaginaţie, nu va putea să facă nimic, şi de aceea trebuie s-o dezvolte. O să vă ofer o metodă pe care o veţi putea practica pentru a vă concentra gândurile. Dacă unul dintre voi este distras, să ia un ac şi să şi-l înfigă în mână o jumătate de centimetru. Când îl va durea rău, va începe să se gândească la mâna lui, şi distragerea va dispărea. Dacă îţi înfigi de zece ori acul în mână şi începe să curgă sânge, omul subconştient din tine va zice: „Nu merită să fiu distras”. Necazurile din ziua de astăzi sunt astfel de ace înfipte de natură în mintea noastră, în scopul de a reflecta bine, şi în inimi, ca să stea la locul potrivit. Aceste ace înfipte în voi vă

împing să reflectaţi doar la lucruri importante. Astfel, mulţi războinici s-au întors de la război cu mintea şi inima aşezate la locul potrivit.

Timpul vizitei se apropie de sfârşit şi vă întreb dacă veţi pleca sau veţi rămâne. Celui care pleacă i-aş recomanda să petreacă un timp în altă parte, iar celui care rămâne îi voi da de lucru. Vă întrebaţi acum ce sarcini serioase vă vor fi încredinţate. Două plăcute şi alta neplăcută.

Acum, vă cer tuturor să fiţi înţelepţi şi supuşi, înţelepciunea şi supunerea, precum şi elanul spre o puritate absolută dau sensul vieţii. Fără această puritate nu puteţi avansa nici măcar un pas. Întâi, trebuie să scoateţi din voi defectele. Nu vi le ascundeţi, nu ne forţaţi pe noi să le găsim.

Aşadar, dacă vreţi să reuşiţi trebuie să fiţi curajoşi şi hotărâţi, ca să vedeţi care vă sunt defectele, fără marea înfumurare pe care o manifestaţi acum. Veţi coborî zece trepte! Toţi elevii care au defecte în minte, în inimă sau în corp le vor prezenta cu claritate. Cea mai grea este îndepărtarea acestor defecte.

În America, un profesor foarte cunoscut în domeniul artei de a vorbi, Silva Nea, era foarte vizitat de oameni care îşi terminaseră studiile superioare în arta oratoriei şi a retoricii. După discuţia cu profesorul, toată lumea se simţea confuză, fiindcă le vorbea sincer, fără ceremonie. Arta de a vorbi a acestui om era de a le spune adevărul. Dacă ieşea cineva în faţa lui ca să recite, îi zicea:

- Coboară, coboară lângă mine.

Apoi stăteau de vorbă.

- Acum te înţeleg, poţi să urci la loc!

Oratorul începea din nou.

- Stai, stai, n-am înţeles, coboară, coboară!

Nu recitaţi şi voi, ci spuneţi-mi un adevăr simplu fără să-l imaginaţi, un adevăr expus cu claritate, ca să fie bine înţeles. Aşadar, vom încerca să creăm simplitatea şi armonia în relaţiile noastre, între mine şi voi trebuie să fie relaţii simple şi fireşti.

Feriţi-vă de relele imitaţii ale vieţii. Într-o regiune din America, trăia un episcop căruia îi plăcea să-şi ţină capul puţin înclinat, în timp ce umărul îi era puţin ridicat. Toţi episcopii din regiune îl imitau. Astăzi, toate obiceiurile rele sunt cauzate de imitarea relelor obiceiuri ale unui anumit episcop. Folosesc

„episcop” în sens figurat, căci tatăl este episcopul din casă şi mama e soţia lui.

Primul lucru care vă este necesar este să vă dezvoltaţi bine imaginaţia, pentru ca lucrurile să vă fie expresive. Când vi se spune ceva, trebuie să vi-l puteţi imagina imediat. Nu puteţi să progresaţi în arta ocultă fără a avea imaginaţie.

Să ştiţi că lumea e mare şi voi sunteţi singuri. Când vă simţiţi rău, imaginaţi-vă că vă aflaţi în mijlocul multor oameni. Dacă v-aţi săturat de oameni, imaginaţi-că sunteţi singuri. Nu vreau să aşteptaţi totul de la mine, feriţi-vă de această iluzie. O să vă explic această lege divină în felul următor: când pui un bob de grâu în pământ, el trebuie să-şi activeze energia. Care sunt condiţiile acestei acţiuni? Lumina şi căldura, care vin de sus, dar şi umiditatea şi ploaia. Când are aceste condiţii, începe să încolţească. Şi eu folosesc faţă de voi legile ştiinţei oculte, căci şi voi aveţi toate condiţiile necesare ca să vă dezvoltaţi. Căldura şi lumina vin de la Dumnezeu, iar umiditatea este viaţa, şi nu ne rămâne decât să utilizăm aceste condiţii exterioare. Pământul e corpul nostru, în care e sădit bobul de grâu, adică sufletul nostru. Căldura este Iubirea, Lumina este Adevărul divin, iar înţelepciunea se produce graţie procesului de creştere. Este calea pe care se exprimă mişcările corecte ale corpului.

Învăţătura despre care vă vorbesc nu trebuie să fie comparată cu altele şi nici să se vorbească despre ea în afară. De ce? Atâta timp cât nu experimentaţi ce învăţaţi, cum să le povestiţi celorlalţi? în Antichitate, un rege avea urechi de urs. Când erau chemaţi bărbierii să-l radă, la ieşirea din castel fiecăruia i se tăia capul, ca să nu spună că regele avea urechi de urs. Într-o zi, a fost chemat un bărbier pentru rege, dar, după ce şi-a făcut treaba, el a înţeles ce-l aştepta şi a început să-l roage pe rege să-i cruţe viaţa, făgăduind că nu va spune nimănui ce văzuse la castel. Regelui i s-a făcut milă şi l-a eliberat. Bărbierul, ca să fie sigur că nu va spune nimănui, a fugit departe de castel. A păstrat mult timp secretul, însă, într-o zi, s-a dus în pădure, a făcut o gaură în pământ şi a strigat tare în ea: „Regele are urechi de urs!”. Şi voi faceţi la fel.

Când elevul de la şcoala ocultă face o greşeală, cea mai mare pedeapsă este ca toţi cei din jurul lui să tacă şi astfel să-l demaşte.

O altă regulă pentru elev: să fie sincer faţă de mintea şi sufletul lui, faţă de sine.

Pentru data viitoare, aş vrea ca unul dintre voi să scrie ceva despre sistemul osos, despre schelet, altul, despre funcţiile inimii şi despre circulaţia sângelui, al treilea, ceva despre aparatul digestiv.

Sofia, 19 februarie 1920

Mama maiestuoasă

Am citit temele scrise despre sistemul osos, inimă şi funcţionarea aparatului digestiv.

Am fost trimişi pe Pământ nu ca invitaţi, ci ca lucrători. Nici Pământul nu-şi suportă invitaţii mai mult de trei zile. Toate necazurile de astăzi provin din faptul că vrem să fim invitaţi pe Pământ. Astfel, când vă vorbesc din punct de vedere ocult, dacă mă întrebaţi de unde provin necazurile din lume, o să vă răspund că provin din dorinţa voastră de a fi doar invitaţi pe Pământ. Pământul este un loc pentru cele mai importante lucrări. Pentru fiecare fiinţă, indiferent cât de mică, există un loc şi o muncă definită matematic pe care trebuie s-o facă. Astăzi, în lume, fiinţele superioare trăiesc pe spatele celor mai puţin elevate.

V-am cerut intenţionat să-mi descrieţi sistemul osos, inima şi aparatul digestiv, căci voi, elevii care studiaţi ocultismul, n-aveţi nicio idee despre ce se petrece în acest moment în interiorul vostru. Fiecare dintre voi trebuie să-şi examineze organismul. Singurul lucru real pe care îl posedaţi în această lume este organismul vostru. Atâta timp cât nu vă examinaţi organismul, veţi fi ignoranţi şi n-o să puteţi înţelege natura. Mama noastră maiestuoasă, natura, pune mâna pe voi, vă impune toate regulile educaţiei, fără iertare.

Vă vorbesc despre educaţie deoarece de acolo trebuie să începeţi - în natură se ascunde modul de educaţie. Ceea ce vedeţi a fi sălbatic în natură, ceea ce noi, oamenii din zilele noastre, credem că este o dizarmonie în lume, sunt în realitate acte dintre cele mai armonioase. Încă nu îndrăznesc să vă spun că natura trebuie să fie examinată cu partea ei opusă. Trebuie să începeţi şi voi să vă examinaţi viaţa cu partea ei opusă. De exemplu, bunătatea unui om depinde de latura lui rea, care stă în rădăcinile vieţii sale. În consecinţă, putem să determinăm matematic că bunătatea unui om este atât de mare pe cât de mare este latura lui rea din rădăcinile vieţii sale. Exclud înţelegerile voastre morale şi nu iau în calcul faptele voastre rele. Prin rău înţeleg acea materie care funcţionează contrar vieţii voastre.

V-am cerut să examinaţi viaţa cu partea ei opusă. În prezent, mulţi au dorinţa să se arate mai buni decât sunt sau

mai răi decât sunt. Este o situaţie falsă şi natura nu admite o astfel de înşelătorie.

Natura are două metode pe care le foloseşte: ori determinaţi lucrurile în mod matematic, în timpul lor exact, ori renunţaţi la a preciza timpul. Pentru a determina ora exactă a forţelor care funcţionează în noi, trebuie să ne dezvoltăm simţurile din organism ca să funcţioneze, adică să ne dezvoltăm sensibilitatea spirituală. Să luăm ideea de frig: ea prezintă un proces psihologic, motivele psihologice ale frigului. Cum să traducem frigul, emblema cui este? A urii. Aşadar, ura seamănă cu frigul. Faceţi analogie între frig şi ură. Ce produce frigul în organism? Strângerea. Adevărat, fiecare corp se strânge într-o anumită măsură la frig. Ura provoacă aceeaşi reacţie, face să se strângă omul. Opusul frigului este căldura. Manifestarea căldurii este Iubirea. Ce produce căldura? Lărgirea. Ce produce Iubirea? Tot lărgirea. În consecinţă, ocultiştii, care înţeleg legile, pot, graţie căldurii, să influenţeze ura şi, graţie frigului, Iubirea. Magii albi din şcoala ocultă albă folosesc căldura împotriva urii, în timp ce magii negri folosesc frigul pentru contracararea Iubirii. Magii albi folosesc căldura ca să întărească Iubirea, în timp ce magii negri folosesc frigul ca să întărească ura. Dacă mă întrebaţi de ce iarna e frig, vă voi răspunde că aceste două loji, cea Neagră şi cea Albă, funcţionează în natură. Şi, conform acestei legi, aceia dintre voi care au urmărit ce vreme era cu ocazia luptei dintre Puterile Centrale şi Antantă au observat rezultatul următor: când Puterile Centrale obţineau victoria era întotdeauna frig şi, când Antanta obţinea victoria, era cald. Şi atunci, din punct de vedere pur ocult, tragem concluzia că şcoala ocultă Albă era de partea Antantei, în timp ce loja Neagră, de partea Puterilor Centrale. Dacă ele ştiau sau nu, asta e altă poveste. Făcând pace, Loja Neagră a schimbat tactica şi a început să acţioneze asupra Antantei, în timp ce Loja Albă a început să acţioneze asupra Puterilor Centrale, adică au schimbat rolurile. N-o să mă opresc asupra acestui subiect, doar l-am expus. Situaţia în care vă aflaţi într-un anumit moment, ţinând cont de una dintre idei, poate fi susţinută de Loja Albă sau de Loja Neagră.

Astfel, dacă vreţi să vă educaţi, trebuie să determinaţi în primul rând de unde vin ideile pe care le aveţi şi care vă interesează. Trebuie să aveţi în vedere că toate acţiunile şi

ideile noastre pe Pământ ne determină viitorul. E posibil ca o idee prezentă să vă poată determina viaţa pentru o mie de ani. De aceea, aveţi în vedere că ceea ce faceţi acum faceţi pentru voi înşivă. Pot să treacă mii de ani, dar nu veţi putea evita drumul vostru în direcţia bună.

Acum, doctrinele false ale Frăţiei Negre deformează versetele Sfintei Scripturi. Şi, când vor să vă acuze de un păcat, să deformeze ceva, citează imediat un verset care le convine. Fraţii negri, când vor să acuze pe cineva că a săvârşit un păcat, sunt foarte amabili cu el, îi propun găini, prăjituri până să-i pună laţul de gât. Îndată ce-o fac, îl împing înainte cu vârful suliţei, fără să-i mai dea nici prăjituri, nici găini. Atunci începe aşa-zisul destin negru. Bulgarii spun: „Ce m-a legănat, m-a şi terminat”. Or, elevul care studiază ocultismul nu poate şi nu trebuie să judece astfel. Concepţiile lui trebuie să fie foarte clare, să nu fie supuse interpretărilor stupide şi credinţelor din trecut. Elevul trebuie să verifice singur lucrurile în mod temeinic, în timp ce umbrele, lucrurile secundare vor veni de la sine. Fiecare trebuie să interpreteze corect legile, să ştie dacă este sau nu supus legilor, dacă crede sau nu în Dumnezeu. Nu înţeleg cuvântul „Dumnezeu” în sensul dat de voi, ci înţeleg legea ocultă în sensul de a avea credinţă în legea vie a naturii. Dar nu legea în sensul de „influenţă”, căci fiecare influenţă vă este clară, orice influenţă este rezultatul şi provine de la centrul viu şi raţional. Aşadar, când zicem că ceva are influenţă asupra noastră, aceasta se datorează ideii pe care o poartă fiecare influenţă. Când iau de mână o persoană şi o ajut să meargă, este rezultatul ideii din mine. În consecinţă, ideea voastră trebuie să fie bine determinată: aveţi sau nu credinţă.

Cum determinăm credinţa? Când vine adevărata credinţă, vor veni şi îndoiala, şi dezacordul din viaţă. Acolo unde există dezacorduri, viaţa a început. Este un semn prin care se recunoaşte că a început viaţa adevărată a elevului. Dacă dezacordul lipseşte, sunteţi departe de adevăr, aceasta este o lege valabilă pe Pământ. Dar acest dezacord nu trebuie să-i facă să se poticnească pe cei care au voinţa de a se instrui. În conferinţa precedentă, când am spus că omul care nu este pregătit să urmeze învăţătura nu trebuie să intre în Şcoala Ocultă, am înţeles prin asta că nu trebuie să pună piciorul în şcoala Mamei voastre, căci ea o să-l arunce afară prin toate

regulile artei. Puteţi să intraţi doar cu toată supunerea sufletului, şi veţi vorbi încetişor şi cu tandreţe. Orice intonaţie aspră a minţii sau a sufletului va atrage toate forţele opuse şi vă veţi poticni pe calea voastră.

În Vechiul Testament stă scris: „Dumnezeu îi respinge pe semeţi şi îi binecuvântează cu harul Lui pe cei supuşi”. Prin „Dumnezeu” înţeleg Mama, Natura vie. Cum exprimă Mama această respingere? îşi apucă copiii semeţi cu trei degete, îi ridică, îi aruncă şi zice: „Mă cunoaşteţi, ştiţi ce pot să fac din voi, o să vă înfuriaţi? Pot să fac din om vietatea cea mai microscopică!”. Voi veţi replica: „Nu, omul nu se poate întoarce în evoluţia sa, ca să devină animal”. Nu-i adevărat, omul se poate întoarce în evoluţia lui şi după toate regulile acestei mari legi a Mamei. Creştinii zic: „Omul care s-a născut om rămâne veşnic om”. Da, dar, dacă nu respectă regulile Mamei, ea îl va întoarce şi va urma atunci o călătorie lungă de la o formă la alta şi trebuie să treacă milioane de ani ca să se purifice. Cu ocazia trecerii, va umple zece butoaie de lacrimi, nu le va uita niciodată. Când Hristos zice că va trimite pe cineva la un chin veşnic, spune că va trimite toţi episcopii, savanţii, filosofii şi slujitorii lor să sufere, să-şi umple butoaiele cu lacrimi. Vor trece prin marele foc. Acesta nu este cel care e descris; e calm, are plăcerile lui, e un foc de purificare şi de supunere.

Eu vă previn să vă feriţi de cele trei degete ale Mamei voastre, Natura, căci e periculoasă! Şi când, în Biserica Ortodoxă, se face semnul crucii cu trei degete, asta înseamnă să te fereşti de cele trei degete ale Mamei. Felul aparte de a face semnul crucii în sens ocult este următorul: aminteşte-ţi cele trei degete ale Mamei tale în mintea, inima şi voinţa ta! Oamenii credincioşi spun că în acest gest se ascund Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh. Poate să fie adevărat, dar trebuie să ştiţi că acestea sunt cele trei degete ale Mamei voastre, cele trei forţe raţionale care lucrează în ea. Şi ea este maiestuoasă, Mama voastră natura! Şi voi, cărora vă place să faceţi zgomot, trebuie să ştiţi că pot să mă plâng de voi la Mama voastră şi să-i spun să vă apuce cu cele trei degete ale sale. Aşadar, toţi trebuie să aveţi grijă. Ea o să vă întrebe: „Pentru care motiv te-am trimis, ca să studiezi, sau să filosofezi, să slujeşti, sau să dai ordine?”.

Hristos a înţeles această lege pe când era elev la Marea Şcoală Ocultă. Scriptura spune că, atunci când s-a pomenit cu

faţă omenească, s-a supus. Ca să câştige harul acestei Mame divine, era pregătit să suporte toate suferinţele. În ocultism, Tatăl este cunoscut ca fiind Mama. El este Iubire, dar nu în felul în care concepeţi această Mamă-Iubire. Nici măcar să nu vă gândiţi să comparaţi această Mamă Divină cu iubirea pe care o cunoaşteţi. Nu există analogie pentru această noţiune. O numesc Mama Divină nu în sensul că L-a născut pe Dumnezeu. Şcoala ocultă înţelege Mama Divină ca reprezentare a tot ce este viu în lume.

Să ne întoarcem, căci sunt lucruri cam îndepărtate, care pot să vă stârnească teama şi tulburarea. Nu asta urmăresc, căci teama este un sentiment, iar în om au fost descoperite până acum patru calităţi. Dacă toată viaţa voastră este doar teamă, nu înţelegeţi viaţa. Teama trebuie doar să prevină omul, trebuie să vă amintească tot ce aţi învăţat, dacă aţi înţeles bine şi dacă aţi acţionat bine. Astfel, teama este utilă ca să arate că aveţi responsabilităţi. După aceea vine sentimentul de conştienţă, ca să spună: „Ai făcut-o după toate regulile legii divine”.

Acum, primul lucru care vi se cere este să admiteţi ca regulă citatul: „Dacă nu sunteţi precum copiii, nu veţi putea intra în împărăţia lui Dumnezeu”. Traduc: dacă nu sunteţi asemenea copiilor, nu veţi putea intra în nicio şcoală ocultă, în nicio ramură a acestei mari şcoli raţionale.

A doua regulă este: elevul din şcoala ocultă trebuie să înveţe să păstreze tăcere, ca să poată reflecta. Gândirea trebuie să-i fie bine formată, nu trebuie să fie dispersată, nu trebuie să aibă gânduri contradictorii sau îndoieli. O persoană spune: „Gândesc”. Da, dar ce? Dacă observaţi feţele oamenilor din prezent, veţi vedea că ei nu reflectează, ci se scarpină. Gândirea filosofică din zilele noastre este doar o scărpinare şi scheletele şi oasele arată la ce nivel a ajuns gândirea lor.

Primul lucru care vă aşteaptă este să restabiliţi gândirea corectă. Veţi întreba: „Cum să ştim care e gândirea corectă?”. Aceasta poate fi dovedită. Este o lege care există de la începutul timpurilor: puterea sufletului de a gândi corect. Aşadar, deoarece sufletul poate să gândească întotdeauna bine, n-o voi dovedi, fiecare poate pune la încercare asta. Care ar fi primul rezultat al acestei gândiri corecte? Când ajungeţi la stadiul de a pune la încercare această gândire corectă în voi, toate reflecţiile

rele vă vor părăsi, în mintea voastră se va aprinde o lumină şi veţi începe să vă acomodaţi cu toată lumea. Veţi putea să înţelegeţi relaţiile dintre cauze şi consecinţe şi de ce sunteţi aşa cum sunteţi, şi nu altfel. Scriptura spune: „Pământul să tacă, Dumnezeu să vorbească”. Tăcerea este prima regulă din fiecare şcoală: când elevii merg la şcoală, profesorul intră după ei şi toţi elevii tac, ca să vorbească profesorul.

De aceea, când această Mamă divină începe să vorbească, toată lumea trebuie să tacă. Uneori, ne forţează să tăcem. Ne trimite o mare nenorocire şi ne spune: „Taci!”. Atunci, tu zici: „Nu sunt dispus să vorbesc”. Şi începi să reflectezi. Te gândeşti şi spui: „Viaţa n-are sens”. În acea tăcere ai auzit glasul Mamei tale, care vine din străfundurile sufletului. Acea voce este calmă şi-ţi va vorbi încet şi cu tandreţe, aşa cum nicio voce nu ţi-a mai vorbit vreodată. Dar când îţi va vorbi acea voce? După ce omul a trecut prin toate suferinţele şi a umplut zece butoaie cu lacrimi. Când vei auzi acea voce, să ştii că pe Pământ este numai iubire, afecţiune etc. Acea voce produce în om o schimbare magică instantanee. E posibil să fii omul cel mai nefericit, cel mai rănit de pe Pământ, e posibil să fi fost la un pas de moarte, dar, dacă ai auzit acea voce vorbindu-ţi, în tine se trezeşte pe dată „alimentarea”. Voi căutaţi secretul, adevărul vieţii oarecum în altă parte şi ziceţi: „învaţă-ne cum să-l găsim!” învăţaţi să înţelegeţi singuri şi să găsiţi acel secret în interiorul vostru. Uneori, fără să ştiţi de ce, puneţi mâna pe fruntea unui copil care plânge. De ce-o faceţi? Câţi savanţi şi filosofi din Bulgaria cunosc motivul acestui gest? O să vi-l spun eu. Când puneţi mâna dreaptă pe partea superioară a frunţii, inspiraţi unul dintre cele mai nobile sentimente. În acea parte a capului se găsesc mulţi centri, dar atingeţi în principal harul, Iubirea divină. Şi, dacă cel care îşi aşază mâna pe fruntea voastră are har, veţi simţi imediat plăcere. Mama care pune mâna pe capul copilului îi vorbeşte minţii lui: „Natura Mamă, care mi-a încredinţat creşterea ta, te iubeşte, şi iubirea ei nu se schimbă niciodată”. Şi acea mamă, care pune mâna pe fruntea copilului, este un fel de mamă vitregă, care se ocupă de el. Aşadar, când vă neliniştiţi uneori, puneţi-vă mâna pe frunte, sau s-o facă altcineva, concentraţi-vă mintea asupra acelui loc şi, când vă chemaţi Mama maiestuoasă, totul va trece. Este un gest frumos. Trebuie să ştiţi sensul acestui gest; este vorba de metodele noi

de educaţie. Fiecare gest din natură este bine determinat şi, din acest punct de vedere, toţi oamenii pot să fie răi sau buni. Dacă vă plânge copilul şi îl luaţi de mână, îl aduceţi lângă gura voastră şi suflaţi spre el, răul copilului va trece. Dar, dacă în astfel de cazuri strângeţi buza de jos şi o împingeţi în faţă, aţi făcut deja ceva rău. Fiecare gest incorect din partea voastră, cu mâna sau cu gura, murdăreşte mintea. Şi gesturile au influenţă. Iată de ce fiecare gest al mâinii, al ochilor trebuie să fie bine definit şi trebuie să fie făcut după toate regulile divine.

Oamenii foarte instruiţi din zilele noastre seamănă cu acei copii care încep să scrie pentru prima oară luând creionul şi mâzgălind pe hârtie. Acel copil mâzgăleşte hârtia şi-i zice mamei sale: „Mama, priveşte ce-am scris!”. Dar ce-a scris el nu conţine nicio idee divină, n-are niciun sens. Tot aşa şi ziarele din zilele noastre, care scriu numai prostii. Tot aşa într-o şedinţă de spiritism, când mediumul scrie ceva pe hârtie ca să obţină la sfârşit litere. Mulţi dintre creştinii din zilele noastre, ale căror minte şi inimă seamănă cu aceste scrieri copilăreşti, scriu, dar nu se întâmplă nimic.

Aşadar, începeţi prin a face semne, apoi cerculeţe şi la urmă litere. Învăţaţi să vă opriţi şi să vă observaţi acţiunile, astfel încât, atunci când faceţi un simplu gest cu mâinile, ochii sau gura, să fiţi mulţumiţi. Fiţi atenţi în acţiunile voastre, dar să nu vă fie teamă. Deseori, unii poeţi, vorbind, îşi mişcă şi capul. Acest gest îl explic în felul următor: „Măcar să cadă perele astea putrede!” Voi spuneţi despre ei: „în ideile pe care le au se ascunde ceva important; ca poeţi, vor scrie ceva”. Nu vor scrie nimic. Astfel, aveţi grijă ca gesturile voastre să fie armonioase.

E posibil ca uneori să doriţi să faceţi mai bun pe cineva. În şcoala ocultă, nu îi este permis nimănui să vrea să facă mai bun pe cineva, aceasta este o insultă. Cel care îl face mai bun pe altul şi cel care se lasă să fie făcut mai bun săvârşesc amândoi o crimă. Credeţi că roata aceea care se învârteşte în fabrică nu are o mişcare bine determinată? Credeţi că trebuie închisă acea canalizare prin care trece apa murdară? Nu, căci veţi aduce o mare nenorocire oamenilor, dacă o veţi face. Acel om care se supără reprezintă un canal; de aceea, lăsaţi să treacă toată apa impură prin el, nu-l opriţi.

Aşadar, elevul raţional trebuie să înţeleagă bine motivele şi consecinţele fiecărui lucru şi să ştie că viaţa este definită într-un

mod raţional, în ea nu există nicio excepţie, niciun hazard, totul este prevăzut, chiar şi cele mai mici detalii. Asta nu înseamnă limitarea voinţei omeneşti, căci la nivelul la care vă aflaţi nu aveţi nicio voinţă. Vă spun adevărul. Consider că doar omul care poate să depăşească insulta şi să ierte are cu adevărat voinţă. Cel căruia i se ia toată bogăţia şi ştie să uite are voinţă. Omul care îi vine în ajutor celui care a căzut, chiar dacă are de lucru, are treabă, posedă o mare voinţă. A-i ordona unuia şi altuia nu înseamnă să ai voinţă. Voinţa începe cu păcatul. Dacă înţelegeţi aşa problema, se va aprinde o scânteie în mintea voastră.

Faceţi o încercare, pentru ca Mama voastră să vă poată vorbi. Dacă ţineţi mult la ideile voastre de astăzi, Mama voastră n-o să vi se adreseze, nici în mii de ani, ci doar o să vă apuce cu trei degete. Zicând că Mama o să vă apuce cu trei degete, nu am în vedere viaţa voastră personală, ci înfăţişez, în principiu, care sunt legile. Aceste legi au o excepţie, nu sunt complet mecanice. Deci, zicând că Mama voastră o să vă ţină cu trei degete, spun că asta se va întâmpla atâta timp cât vă veţi opune. Dar, în momentul în care vă veţi schimba, şi ea îşi va schimba comportamentul faţă de voi. Nicio filosofie, nicio logică nu este în măsură să schimbe natura. Dar, în momentul în care simţiţi în voi înşivă o penitenţă, atunci când nu urmaţi calea cea bună, Mama voastră va avea imediat alt comportament. Când va fi bine-dispusă faţă de voi, veţi simţi pe loc plăcere, uşurare. Ca să ajungeţi aici, veţi lupta în acest timp şi orice persoană care vă va aţine calea va fi rea.

Natura nu regretă că există copii răi, e mulţumită, căci fac treabă bună. Ea îşi pune copiii la locul potrivit. Când obosesc, ei zic: „Mamă, am învăţat această artă”. Mama răspunde: „Bine, vă voi arăta alt domeniu”. Văd că sunteţi obosiţi de viaţă şi ziceţi că n-are sens. Tot ce aţi învăţat până în prezent nu vă este suficient şi credinţele pe care le aveţi nu sunt pozitive. Dacă aţi fi torturaţi pentru credinţa pe care o aveţi, câţi dintre voi aţi fi gata să vă sacrificaţi, să muriţi pentru ea? Veţi replica: „Trebuie să ne gândim un moment, şi apoi să răspundem că suntem gata să ne sacrificăm”.

Acum, mă voi întoarce la ideea gesturilor frumoase şi vă voi da două exemple. E o zi frumoasă, soarele străluceşte, o stâncă mare stă cu faţa spre sud şi la est se vede un izvor pur, din care iese un râuleţ care curge tot spre est. Acum vă prezint aceeaşi

imagine, dar opusă: o stâncă mare cu faţa spre nord, la vest curge un izvor pur. Dacă vizitaţi astfel de locuri, în mintea voastră vor curge două idei diferite. Observaţi cine sunt oamenii care locuiesc pe versanţii dinspre nord, unde râurile curg spre vest, şi cine sunt oamenii care locuiesc pe versanţii dinspre sud, ale căror râuri curg spre est. Faceţi o comparaţie între unii şi ceilalţi, aceasta va fi sarcina voastră. Această temă poate fi făcută de unii dintre voi într-o săptămână, de alţii, într-o lună, iar de alţii, într-un an.

De aceea, în cadrul educaţiei, trebuie să utilizăm natura, căci, în diferitele forme pe care le-a creat, se găseşte o mare idee fundamentală, care poate să transforme dispoziţia minţii, a inimii, a voinţei. Vă voi explica de ce trebuie să fiţi atenţi la nori, să intraţi în legătură cu ei şi să nu credeţi că sunt morţi, ci să ştiţi că sunt întotdeauna vii. Uneori, pe cer se formează mari munţi de nori, spre nord sau spre sud; observaţi aceşti nori vii în spaţiu, gândiţi-vă de ce unii sunt la nord şi alţii, la sud. Oamenii din zilele noastre sunt obosiţi, mici, căci nu observă cerul, ci sunt interesaţi permanent de pământ, de ce au creat ei singuri, iar asta e ceva atât de mic! Dacă oamenii ar ieşi din casă pentru a observa cerul, norii şi stelele, dispoziţia li s-ar schimba şi ar fi mai generoşi decât acum.

Pe vremuri, oamenii îşi făcuseră idoli la care se închinau, iar ăsta stârneşte astăzi râsul. Totuşi, oamenii din zilele noastre şi-au construit case, au ogoare, se bucură de ele, căci au cu ce să se hrănească. Nu este asta idolatrie? Să nu aveţi niciodată în minte ideea că locuinţa, ogorul sau via pot să vă hrănească. Nu trageţi nicio speranţă în privinţa asta. Dacă credeţi aşa, nu sunteţi pe drumul cel bun. Vin în faţa voastră ca în faţa unor elevi din şcoala ocultă. Veţi respinge aceste case pe care le aveţi în minte şi le veţi considera un simplu exerciţiu. În America sunt case de douăzeci, de treizeci de etaje. Eu spun că ceea ce avem nu sunt case, ci închisori dintre cele mai oribile, cimitire. Există locuinţe în care razele soarelui n-au intrat niciodată. Asta nu e cultură, nu vă extaziaţi de aceste mari edificii. Eu aş fi preferat să trăiesc într-o casă bulgară din afara oraşului, în loc să trăiesc într-un edificiu de douăzeci de etaje, care costă milioane, chiar dacă sunt lipsit de confort. Voi face o analogie. Un scriitor descrie casele unui oraş, descrie drumurile, ordinea care domneşte în el, iar voi citiţi şi spuneţi: „De ce toate astea

nu m-au impresionat?”. Pentru că nu e nimic nou. Dacă acest autor ar dezvolta acţiunea în natură, i-ar descrie acesteia acţiunile, atunci s-ar vedea efectul. Un autor descrie iubirea dintre două persoane: una e pe scenă, cealaltă e în lojă. Nu, sunt actele cele mai denaturate. Ca ocultişti, nu vă pierdeţi vremea cu aceste romane, citiţi doar ce poartă un ideal. Dacă unul dintre voi începe să scrie, să nu fie ca acei autori. Vedeţi felul de a scrie al psalmistului în cântecele lui! El zice: „El este ca un pom sădit lângă un izvor de apă, care îşi dă rodul la vremea lui şi ale cărui frunze nu se veştejesc” *(Psalmi* 1, 3). El compară toţi oamenii cu arborii, cu munţii, cu râurile, cu izvoarele, iar lumea, cu marea etc. Toate acestea au o semnificaţie. În aceste descrieri, psalm- istul, fiind ocultist, a pus adevărate idei divine, care conduc lumea. Interpreţii au înţeles greşit aceste forme, drept care oamenii de astăzi nu sunt în stare să gândească corect.

Acum, aveţi de rezolvat o problemă: să vă întoarceţi cu cel puţin opt mii de ani în urmă, în faţa porţii raiului, ca să vă arăt calea cea rea pe care aţi apucat. Când oamenii au ieşit din rai, aveau în faţă două căi şi au ales una. Întreaga omenire a apucat pe calea greşită şi oamenii ziceau: „Am fost obligaţi la asta!”. Nu, exista şi o altă cale, şi ea era cea corectă, calea îngustă. Printr-o cale îngustă se înţelege acea cale maiestuoasă a naturii vii şi trebuie să păşim pe ea. Nu vă puteţi întoarce pe drumul pe care aţi ieşit, dar eu vă voi arăta cum să mergeţi pe drumul opus, drumul îngust. Când veţi ajunge la acel loc al începutului, vă voi arăta calea de urmat, pentru direcţia nouă a evoluţiei voastre.

Gândiţi-vă: „Unde eram acum o sută de ani?” Opriţi-vă, apoi gândiţi-vă unde eraţi acum o mie de ani, acum două mii de ani, acum trei mii de ani, patru, cinci, şase, şapte şi opt mii de ani. Străbateţi mental un astfel de traseu şi opriţi-vă la fiecare situaţie. Nu veţi face nimic excepţional, dar, întorcându-vă cu mintea pe acel drum, veţi împlini această lege. Şi, când veţi ajunge la locul în care vă găseaţi acum opt mii de ani, reţineţi starea pe care o aveaţi, ca şi gândul care vă vine după ce veţi reveni la situaţia prezentă. Dacă mintea voastră nu are niciun gând sau nu trăiţi nicio stare, să nu vă chinuie asta, continuaţi să vă deplasaţi înapoi pe drum. Eu vă voi arăta treptat relaţiile

matematice prin care veţi putea lucra. Exerciţiile pe care vi le dau sunt dintre cele mai uşoare.

Întrebarea din mintea voastră este: Cum te poţi întoarce cu opt mii de ani în urmă, cum poţi face asta? Să luăm exemplul copilaşului. Când se ridică pe picioare, are vreo idee cum să meargă? Nu, îşi urmează instinctul: se ridică, cade, se ridică iar, cade iar etc. Tot aşa, mintea voastră seamănă cu un animal cu patru picioare. Oamenii inteligenţi au patru picioare: se ridică, cad, se ridică şi spun: „Nu putem să judecăm, bine". Nu, o să cădem, o să ne ridicăm, o să facem o reverenţă cât stăm pe cele două picioare şi o să începem să reflectăm. Astfel, reţineţi că mintea voastră nu e omenească, are patru picioare, dar nu trebuie să vă ofensaţi. Dacă mintea ne-ar fi fost omenească, viaţa noastră ar fi fost altfel făcută şi n-am fi fost în situaţia în care ne aflăm acum. Fiecare poate să găsească dovezi că mintea noastră nu este instruită. Puteţi găsi două persoane aflate la acelaşi nivel, într-o casă care trăieşte în Iubire? Foarte rar, şi asta când sunt sănătoase. Nu din lipsa dorinţei de viaţă, ci pentru că avem ceva deformat în noi. Întorcându-ne în starea noastră iniţială, ne vom elibera imediat. Atunci, ne vom afla în situaţia unui om care s-a vindecat cu apă şi cu băi de soare - transpiră, respingând toate impurităţile, după care are o senzaţie de nou-născut.

Iată de ce trebuie întâi să vă eliberaţi de aceste impurităţi care s-au adunat în voi de ani întregi, ca să rămână doar sângele pur, adică gândirea pură a lui Dumnezeu şi inima pură a lui Dumnezeu. Apoi, vă aşteaptă acelaşi lucru ca pe omul care cântărea o sută douăzeci de kilograme, şi apoi s-a îmbolnăvit de tifos şi a ajuns slab ca un ţâr. Acelaşi lucru se va întâmpla cu voi, veţi respinge anumite lucruri care nu sunt utile şi veţi simţi că deveniţi mai stupizi. Nimic nu va merge bine atâta timp cât nu deveniţi mai stupizi. Când veţi ajunge complet goliţi, viaţa divină va veni din alt loc ca să vă umple.

Nu vi se cere un mare eroism, ci doar credinţă şi supunere ca să puteţi face această mică încercare. Îmi veţi cita versete, şi asta este conform cu voinţa lui Dumnezeu. Orice faptă bună este în conformitate cu voinţa divină. Orice idee bună, orice faptă bună, cât de mică, este în conformitate cu voinţa divină. Să ştiţi că fiecare faptă bună dă un rezultat bun şi va putea să se realizeze, dar asta cere timp. De aceea, cea mai mică

dorinţă, cel mai mic elan, într-un anumit timp, va produce un rezultat bun. Fiecare idee bună şi fiecare dorinţă bună este inspirată de elanul Mamei voastre divine, care vrea să vă ridice la nivelul la care se află ea.

Acum, între voi există o mică dizarmonie. Voi verifica să văd dacă motivul se află la voi sau la mine. O să vă faceţi exerciţiile voastre şi eu mi le voi face pe ale mele şi, când le vom sfârşi, ne vom regăsi în punctele comune. Aveţi credinţă şi nu ezitaţi.

Ca regulă, veţi prevedea lucrul următor: vi se cere credinţa în voi, în sufletul vostru raţional, astfel încât să rămână liber să gândească şi să înţeleagă tot ce a făcut Dumnezeu. Astfel încât sufletul să vă fie treaz, astfel încât să vă puteţi alimenta cu bunurile divine din lume. Astfel, printre toate regulile, puneţi în primul rând Credinţa.

Sofia, 26 februarie 1920

Credinţa

Care este ideea principală a ultimei reuniuni?

Replică: Ultima reuniune de vineri consta în a învăţa să păstrăm tăcerea, să fim precum copiii, să dezvoltăm compasiunea, să lucrăm asupra minţii, asupra virtuţilor, asupra dezvoltării simţurilor şi să organizăm Rusaliile.

De Rusalii, fiecare trebuie să aplice legea abnegaţiei de sine. Cel care acceptă Duhul Sfânt trebuie să împlinească voinţa lui Dumnezeu, nu să se comporte cum îi trece prin minte. De altfel, chiar şi acum faceţi doar voinţa voastră, dar slujiţi o voinţă străină, care se află în interiorul vostru.

Veţi încerca să creşteţi credinţa în voi. Există un verset care spune că fără credinţă nu se poate împlini voinţa lui Dumnezeu, dar credinţa ne este necesară ca să facem lucruri minunate. Aţi făcut exerciţii asupra credinţei voastre, şi ce exerciţii au fost? Ca să vă dezvoltaţi credinţa, i se cere fiecăruia să instaleze în el pacea interioară. Omul trebuie să se integreze în viaţa de astăzi, în condiţiile în care trăieşte, ca să înceapă să se formeze de la nivelul la care se află acum. De exemplu, câţi dintre voi au avut curajul să se urce în aeroplan? Puţini sunt cei care vor avea curajul s-o facă, fiindcă asta cere eroism. Şi câte încercări ar putea să vă vină în această lume? Dacă un om poate să urce sus cu aeroplanul, atunci îşi va întări voinţa.

Veţi considera credinţa ca pe rădăcinile unei plante, pe care o plantaţi în pământ şi care stă acolo graţie rădăcinilor. În virtutea aceleiaşi legi, omul este ataşat de Dumnezeu graţie credinţei. Când vă prindeţi tare, şi Dumnezeu vă ţine tare. Prin toate veacurile şi toate încercările, oamenii care au avut credinţă în Dumnezeu n-au fost niciodată înşelaţi. Totuşi, mulţi oameni, cu toate că au avut o mare credinţă, au suportat mari suferinţe, fiindcă ele au fost necesare dezvoltării lor. Având credinţă, suferinţele lor au avut un sens. Toţi aţi avut experienţe legate de credinţă, de aceea nu veţi căuta o alta, ci o veţi dezvolta pe cea pe care o aveţi, ca să puteţi trece într-o fază nouă. Să zicem că aveţi o barcă pe care vreţi s-o trageţi pe uscat. Un om trage, trage, dar nu reuşeşte singur şi-şi pierde credinţa. Vine încă unul, trag amândoi şi nu reuşesc, vine al treilea, al patrulea, şi tot nu reuşesc. Se adună până la urmă zece persoane şi o trag pe uscat. Au credinţa că e nevoie de

zece persoane ca s-o scoată din apă. Aşa că veţi pune în practică aceeaşi lege: dacă una nu este de ajuns ca să facă o treabă, adunaţi două, trei, patru, până la zece persoane, pentru reuşită. Aceasta este legea credinţei: când toţi se unesc, începe să funcţioneze legea divină. Slăbiciunea creştinilor se explică prin faptul că ei se dezbină şi, când unul nu este de ajuns ca să facă o treabă, îşi pierde credinţa şi gândeşte că cei mai mulţi dintre oameni nu pot nici ei s-o facă. Nu, trebuie să vă uniţi zece, douăzeci, treizeci de persoane, şi această forţă comună va reuşi. Numai acţionând astfel veţi avea un rezultat bun. E nevoie de voinţă şi iar de voinţă!

Ca să reuşiţi să păstraţi tăcerea, trebuie să vă dezvoltaţi bunăvoinţa. Binele care se ascunde în voi trebuie să fie dezvoltat într-un fel sau altul. Fiecare om are propriile metode de lucru.

Situaţia prezentă a oamenilor este asemănătoare cu cea a funcţionarilor care îşi aşteaptă o lună salariul. Dar, dacă aceşti funcţionari sunt concediaţi, ce vor face? Deci credinţa este acea stare, acea forţă dinlăuntrul sufletului care îi permite omului să se adapteze, adică să nu fie, la fiecare pas, surprins de condiţii. Trebuie să reflectaţi, să distrugeţi acea atmosferă densă din voi. Reflectaţi permanent atâta timp cât simţiţi că aveţi o forţă diminuată.

Celor care fac gimnastică le cresc muşchii şi apoi pot să ducă greutăţi mari. E un proces care ia amploare treptat. Credinţa unui copil şi credinţa unui sfânt sunt diferite: credinţa copilului se dezvoltă într-un domeniu şi cea a sfântului, în altul. Şi îngerii au credinţă, dar e mult diferită. Credinţa conţine o lege importantă, care nu cunoaşte excepţii. Dacă, uneori, nu există rezultate, motivul este încălcarea acestei legi. Dacă unul dintre voi iartă şi nu primeşte nimic, înseamnă că n-a cerut în mod potrivit. Cel ce se îndoieşte nu va primi ce cere. Primul lucru privitor la credinţă este să n-ai nicio îndoială.

Deoarece până în prezent n-aţi făcut decât să vorbiţi, lucrul cel mai inteligent este să vă adunaţi vineri şi să păstraţi tăcerea o jumătate de oră. Încercaţi să faceţi ce vi se spune duminică sau joi. Dacă vreuna dintre aceste reguli nu este pusă în practică, se va produce mult material fără să fie aplicat. Acelaşi lucru se întâmplă în şcoli, când profesorul le dă multe lecţii elevilor: elevii nu reuşesc să înţeleagă tot, memoria lor e

înţesată şi astfel devin şi mai stupizi. Se vorbeşte despre voinţă, intuiţie, credinţă şi alte lucruri, şi nu ştiţi ce să alegeţi. Începeţi prin a medita asupra credinţei.

Aşadar, când vă adunaţi, tăceţi, meditaţi atâta timp cât simţiţi că în voi se aşterne armonia. Aceasta dovedeşte că în voi se adună armonia. Dar, pentru aceasta, se cere muncă. Faceţi exerciţii o duminică, două, trei - continuaţi să exersaţi aici şi afară.

Pentru această vineri, aveţi întrebări, un subiect precis despre care să discutăm?

Replică: Ca să avem o unitate, o armonie între noi, ca să putem lucra, ne vom împărţi în grupe.

Aceste grupe au început să lucreze?

Replică: Câteva.

Din aceste grupe pot să facă parte două-trei surori care să realizeze treabă pentru zece persoane. Uneori, două persoane sunt de ajuns ca să facă o treabă pentru treizeci de persoane, nu depinde de cantitate.

E nevoie de credinţă ca să se poată stabili o stare calmă a minţii; trebuie să fii sigur că nu te îndoieşti ca să-ţi domini fiinţa şi, în timpul tăcerii, să poţi suporta totul. Există metode pentru aceste lucruri; totuşi, sunt atâtea iluzii care vă tentează, încât nu vă mai rămâne timp liber. Dar, pe de altă parte, e mai bine pentru voi, altfel nu veţi şti să vă umpleţi timpul. Acolo unde v-a aşezat Dumnezeu este cel mai bun loc pentru voi. V-a pregătit bine munca, cu condiţia să ştiţi s-o faceţi. De exemplu, dacă fiecare dintre voi îşi stabileşte ca scop să aducă armonie prietenilor care nu trăiesc cum trebuie, să le vorbească despre lucruri sublime, despre Dumnezeu, lăsând la o parte problemele personale, câte lucruri n-ar putea să facă! Dacă aşteptaţi ca lumea să se aranjeze singură, nu va putea s-o facă nici în zece mii de ani. Dacă nu vă apucaţi de treabă, nu veţi putea deveni mai buni decât sunteţi. Viteza dezvoltării voastre depinde de voinţa proprie. Binele pe care îl veţi avea depinde de puterea voinţei voastre. Un om poate fi recunoscut dându-i o sută de leva şi urmărind felul în care va cheltui banii: dacă-i risipeşte ca să bea, atunci, dacă mâine îi veţi da o mie de leva, va face la fel. Credeţi că o albină, dacă ar avea puterea să vă facă altceva decât să vă înţepe cu acul, n-ar face-o? Adevărul nu constă în ceea ce posedaţi, ci în ştiinţa de a-l utiliza. Dacă Dumnezeu vă

dăruieşte talentul cu care abateţi o mie de persoane de pe calea cea bună şi le trimiteţi în prăpastie, întreb: de ce mai aveţi acest talent? Acelaşi lucru îl fac savanţii din zilele noastre, care caută diferite modalităţi ca să omoare oamenii. Ce rost are această ştiinţă? Cunoştinţele voastre trebuie să fie utilizate pentru binele omenirii.

Vă spun ce puteţi face. Să admitem că sunteţi cheia unei instalaţii - munca asta v-a fixat-o Dumnezeu. O să ziceţi: „Ce depinde de mine?”. Multe! Când vă învârtiţi, începe să strălucească peste tot. Dacă sunteţi o cheie, depinde de voi dacă un om va face sau nu o crimă. Dacă vă învârtiţi şi-l luminaţi, va avea posibilitatea să vadă clar şi va comite crima; dacă nu vă învârtiţi, nu va vedea nimic în întuneric şi crima nu va fi comisă. Oamenii buni sunt chei. Unii spun: „Să ne rugăm pentru oamenii răi!” Nu aveţi de ce, ţineţi în mână cheia şi, în funcţie de nevoie, veţi deschide sau veţi închide. Odată, Ilie l-a rugat pe Dumnezeu să plouă, căci trecuseră deja trei ani de când Dumnezeu închisese cerul şi nu mai permitea să plouă. Această problemă trebuie înţeleasă astfel: fiecare trebuie să ştie că reprezintă o cheie şi că poate să facă multe lucruri. Dacă va fi devotat postului, va fi foarte util. Dar, dacă lasă cheia la întâmplare şi zice: „învârtiţi această cheie cum doriţi”, întâi vor venii copiii, care o vor învârti într-o parte, apoi în alta până se va rupe. Când oamenii se lasă conduşi de copii, pierd toată puterea. Unele persoane în vârstă, privind cum merg lucrurile, zic: „Pe oamenii de azi îi conduc copiii”. Aşa fac multe mame, care dau tot ce le cer copiii, nu se opun ca ei să ia cheile şi să le ţină în mâna lor. Nu, mama trebuie să învârtească cheia şi să-i spună copilului: „Când ţi-e foame, te voi hrăni, când ţi-e sete, o să-ţi dau apă, când eşti gol, o să te îmbrac, când vei fi lipsit de cunoştinţe, te voi educa, dar, dacă nu vrei să înveţi, să scrii sau să mănânci, o să-ţi trag o palmă!”. În realitate, aşa se întâmplă cu toată lumea: un om nemulţumit de una sau de alta bombăne, se plânge, de aceea Dumnezeu îi trimite un necaz, îl supune unei educaţii divine, îi dă o palmă! Aşadar, când Dumnezeu ne hrăneşte, vom mânca, când ne dă să bem, vom bea, când ne instruieşte, vom studia, şi astfel vom evita inconvenientele în viaţă.

Unde e ascunsă cheia din voi? Cheia se află în cunoaştere. Cum a făcut Ilie ca să închidă cerul, ce a făcut ca să-l deschidă?

S-a rugat, şi s-a deschis. Trebuie să aveţi credinţă şi cunoaştere. Dacă omul este ignorant, cum se va ruga? Rugăciunea cere cunoaştere. Şi aveţi de ce vă ruga: ca să fiţi inteligenţi, buni, cinstiţi şi drepţi. Adunaţi-vă să meditaţi şi fiecare va găsi în el o latură slabă şi una puternică. Orice persoană are cel puţin o latură slabă, iar o latură slabă distruge deseori laturile bune ale omului, adică le face inutile.

Întrebare: Cum se poate ca omul nerăbdător să devină răbdător?

Înfigeţi-vă un ac în mână şi vedeţi cât sunteţi de răbdători. Cine vrea să înveţe răbdarea să cheme pe altcineva să-l înţepe cu ace.

Aveţi în vedere că toate dorinţele care apar în voi nu sunt ale voastre. Faceţi încercări în această direcţie şi verificaţi. V-aţi gândit deja să faceţi ceva pentru Dumnezeu şi, odată cu această dorinţă, v-a venit în cap o altă idee, să vă faceţi o haină nouă, să vă cumpăraţi o pereche de pantofi? Şi prima dorinţă dispare, lucrul cel mai important este amânat pentru altă dată. De fiecare dată când ne vine ideea cea mai importantă, odată cu ea apare şi una mai puţin importantă. Veţi încerca să respingeţi această idee neînsemnată, căci ea este inspirată de Loja Neagră. Când hotărâţi să faceţi ceva bun, de la Loja Neagră vi se spune: „Nu e pentru tine!”. Vă ziceţi de multe ori: „Voi fi răbdător!” Dar de la Loja Neagră vi se spune: „încă nu eşti matur, de aceea nu poţi să fii răbdător”. Şi amânaţi totul pentru un prilej mai bun. Ei da, aveţi nevoie de răbdare tocmai pentru că nu v-aţi maturizat încă. Când vă veţi maturiza, asta va veni de la sine, evident.

Acum, veţi învăţa arta de a tăcea. A învăţa să taci este cea mai mare binecuvântare.

Întrebare: Există oameni care tac doar în exterior şi în interior clocotesc?

Veţi înţelege tăcerea spirituală, a tăcea în faţa lui Dumnezeu. Când vă adunaţi, izolaţi-vă. Căpătaţi obiceiul, când vă gândiţi la ceva, să fiţi singuri; când spuneţi ceva, să credeţi că vorbiţi pentru voi înşivă; când reflectaţi la tăcere, să credeţi că tăceţi pentru voi înşivă. Doar aşa va putea elevul să înveţe să tacă.

Aş vrea să începeţi să lucraţi la propria perfecţionare, este sarcina cea mai dificilă. O să vă dezvoltaţi credinţa,

compasiunea, inima, raţiunea, imaginaţia, muzica. Toate acestea aşteaptă să fie dezvoltate, şi asta în timpul vostru disponibil. Deocamdată, Dumnezeu v-a dat două ore de lucru. Ce faceţi în acest timp? Unii dintre voi au progresat mai mult, dar toţi trebuie să lucraţi. Fiecare persoană are unele slăbiciuni, care nu provin din rea-voinţă, ci din propria karma.

Întrebare: Se poate transforma situaţia din sufletul nostru dacă lucrăm bine asupra lui?

Dacă am fi în situaţia omizilor, chiar dacă am mânca multe frunze, nu vom putea să ne transformăm în fluturi până când nu va veni vremea pentru asta. În acest timp, ele trebuie să câştige forţă, ca să ajungă în starea de fluture. Vă puteţi polariza. Omul poate să se poticnească într-un moment şi să se întoarcă cu o sută de ani în urmă, iar în alt moment poate să progreseze cu o sută de ani înainte. În fiecare seară, omul trebuie să se purifice în faţa lui Dumnezeu, ca să nu devină slab. Omul bun trebuie să fie puternic.

Se zice deseori că omul trebuie să se depăşească pe sine. Nu este fundamental să-ţi învingi propria personalitate, e un lucru rău, dar trebuie să te cunoşti. Aşadar, sensul nu se ascunde în victoria asupra sinelui. Să spunem că ai obiceiul să loveşti şi, ca să nu mai faci asta, îţi rupi mâna. Ce-ai câştigat cu asta? Nu, trebuie să spui: „Această mână este supusă voinţei mele, trebuie s-o controlez!”. Nu vreau să luptaţi cu şinele vostru, ci să ştiţi să vă controlaţi.

Întrebare: Omul reuşeşte să se reţină uneori, dar înăuntrul lui clocoteşte. Cum să oprim această emoţie interioară?

Să clocotească. Eu aş putea să vă vindec pe toţi într-un an. Dacă am avea la dispoziţie o grădină frumoasă plină de culori, de flori diferite şi de stupi de albine, o livadă cu pomi fructiferi, plină de fructe diferite, şi o grădină de zarzavat, v-aş trimite să le lucraţi, ca să luaţi din energia şi calmul lor.

Dacă sunteţi anemici sau nu foarte bine-dispuşi, vă voi trimite să vă ocupaţi de cireşi, şi veţi vedea că veţi avea o dispoziţie mai bună. Dacă aveţi o credinţă slabă, o să vă trimit să lucraţi la varză, s-o udaţi şi să aveţi grijă de ea. Acestea sunt formule, cu toate că sunt făcute din acţiuni exterioare. Dacă nu sunteţi dispuşi spiritual, puneţi-vă mâna pe frunte, şi totul se va schimba în cinci-zece minute. Dacă nu se foloseşte acest mijloc, atunci cei care iubesc matematica, scrisul sau desenul să

prefere una dintre aceste ocupaţii. Desenaţi un triunghi, coloraţi-l în roşu, albastru sau verde şi, după nici trei minute, dispoziţia vi se va schimba.

Întrebare: Ca să treacă timpul, nu-i aşa?

Nu, aceasta vă dă o oarecare forţă, cu care îl dirijaţi pe diavol şi îi spuneţi: „înţelegi aceste triunghiuri?”. El vă răspunde: „Le înţeleg”.

Uneori, îi văd pe unii care sunt foarte nervoşi şi, când un om îi insultă, îi zic: „Să nu mai treci pe-aici!” Apoi, se calmează şi, gândindu-se mai bine, îşi dau seama că acel om n-a făcut nimic, că era un simplu trecător. Acestea sunt stări tipic psihologice. Este o stare densă în atmosferă: de exemplu, doi nori negri trec unul pe lângă celălalt, electricitatea lor îi atrage, oxigenul se umple de ozon şi voi atrageţi această electricitate de sus în jos. Dacă sunteţi furioşi, duceţi-vă undeva în pădure, începeţi să strigaţi, să urlaţi la copaci, la pietre, care vor fi pline de ozon, şi asta va trece. Un profesor american mi-a povestit că nu-i plăcea să meargă la bal, dar îi plăcea să danseze. Aşa că, atunci când dorea tare mult să danseze, lua un scaun şi dansa cu el prin casă. Era ridicol chiar în faţa lui, în acea situaţie, dar după aceea se simţea mai bine.

Puteţi aplica metodele care vă sunt date; unii le vor utiliza pe unele dintre ele, alţii, unele diferite etc., după nevoia pe care o aveţi. Trebuie să utilizăm natura, ea este adevărata modalitate a curei. Viaţa cetăţenească din prezent nu este foarte naturală, rezultând o stare nu foarte naturală, o stare a energiei pe care nu v-o puteţi procura din altă parte. Toată lumea o caută, dar nu vine de nicăieri.

Mai aveţi o metodă de lucru: de exemplu, unul dintre voi are multe probleme, de aceea unii dintre voi trebuie să-şi trimită gândurile bune spre el, ca să-l ajute. Când cineva e bolnav şi nu-şi poate lucra ogorul, douăzeci dintre apropiaţii lui merg în locul lui, lucrează douăzeci de ore, şi iată că ogorul este lucrat. Nu zicem deseori că trebuie să ne ajutăm între noi? Viaţa cea mai grea este să trăieşti singur.

Nimeni nu trăieşte pentru sine, nimeni nu moare pentru sine. De ce cresc în natură mulţi copaci în acelaşi loc? Ca să reţină umiditatea. Acolo unde găsim doar o singură floare, ea se usucă repede. Astfel, când se adună mai multe persoane, ele reţin pentru mult timp umiditatea. Şi, când omul e singur,

trebuie să aibă condiţii foarte bune, multe cunoştinţe, ca să poată trăi în lume. Acum dispuneţi de condiţii, aveţi tot ce vă trebuie.

Deseori, când folosesc anumite simboluri, văd că nu le interpretaţi corect. De exemplu, citez o lege, spun că legea divină nu cunoaşte excepţii, dar mila lui Dumnezeu poate să slăbească legea. Mai spun că nimic nu ni se face cadou, şi e cât se poate de adevărat, dar mila lui Dumnezeu este o altă lege. Şi, potrivit ei, dacă omul este gata să accepte lucrurile, i se face un cadou. Ambele lucruri sunt adevărate: în afara lui Dumnezeu nu se primesc cadouri, iar, întru Dumnezeu, totul este dăruit. Dacă un general vrea să se înalţe în societate, asta înseamnă demnitate, dar trebuie s-o facă prin forţa ştiinţei sale, prin forţa curajului. Un profesor poate să-şi înalţe situaţia doar prin forţa cunoştinţelor, nu prin graţia lui Dumnezeu. Când sunteţi invitaţi la o masă, e posibil să vi se rezerve locul de frunte, dar în societate nu puteţi fi puşi pe primul loc dacă nu meritaţi. Aşadar, primul loc presupune muncă.

O persoană zice: „Vreau să am talent!”. Poate cunoaşteţi povestea nemulţumirii măgarului. Când l-a creat Dumnezeu, măgarul a început să se uite pe ici, pe colo, şi a observat că toate animalele erau foarte mari, pe când el era doar ceva mai mare decât iepurele, şi suferea mult din această cauză. A început să se roage mult cu glas tare pentru ca Dumnezeu să-l facă mai mare. Dumnezeu i-a auzit rugile şi l-a făcut mai mare şi cu o voce mai puternică, dar oamenii au început să-l pună la muncă şi a ajuns şi mai nefericit. Aşadar, sensul vieţii nu constă în cantitatea mare, ci în cea mică pe care ne-a dat-o Dumnezeu şi în locul pe care ni l-a hărăzit destinul. Acum, nu ştiţi locul ales vouă de Dumnezeu şi ce se va întâmpla cu voi. Dacă aţi fi sâmburi de măr şi aţi fi plantaţi într-un pământ nisipos, nu s-ar alege nimic de voi, dar, dacă aţi fi plantaţi într-un pământ fertil şi s-ar avea grijă de voi, aţi deveni meri frumoşi.

Acum veţi medita la dezvoltarea voastră. Să nu credeţi că nu veţi avea ispite, necazuri. Va veni momentul în care veţi întreba: „Până când să duc această povară?”

În prezent, toţi sunteţi lipsiţi de forţă şi de bunăvoinţă. Reaua-voinţă este mai dezvoltată. Nu fiindcă nu sunteţi buni, ci pentru că reaua-voinţă învinge bunăvoinţa. Aceste două puteri iau o anumită direcţie şi, fiindcă o parte din materia corpului

nostru nu este pură, în noi au loc perturbări. Trebuie să ne purificăm de păcate, căci există în noi ceva impur care împiedică dezvoltarea bunăvoinţei, şi trebuie să facem eforturi mari ca să aruncăm afară aceste impurităţi, să chemăm materia divină, adică să creăm omul nou.

Astfel, veţi lucra la dezvoltarea credinţei şi a voinţei. Ca să vă dezvoltaţi voinţa, trebuie să aveţi în minte un anumit ideal. Luaţi-L ca ideal pe Hristos, care s-a manifestat în lume. Notaţi cele mai sublime, cele mai raţionale momente care se manifestă în viaţa voastră - ele sunt manifestarea divinului. Astfel de momente sunt rare, dar veţi încerca să păstraţi această imagine care se manifestă în voi. În acele momente rare, Dumnezeu v-a vorbit.

Aşadar, toţi puteţi să aveţi bunăvoinţă. Vă vorbesc de experienţa pe care o puteţi avea. Aveţi nevoie de voinţă. Toţi sunteţi buni! Zâmbiţi când zic că sunteţi buni, dar ştiţi ce înţeleg prin asta? Vreau să spun că acela care trăieşte cu Dumnezeu nu poate să fie rău.

Vă voi spune în ce categorie intră unele dintre experienţele voastre. De exemplu, aveţi senzaţia de foame - cum este sentimentul foamei? Fizic. Mâncaţi şi simţiţi plăcere. Cum este sentimentul plăcerii în acest caz? Tot fizic. Nu puteţi conta pe această plăcere, căci e pe plan fizic. Aveţi un prieten la care ţineţi şi, când e lângă voi, simţiţi mai multă plăcere. Este o stare mentală, dar nu e constantă, nu se poate construi o casă pe un sentiment. Şi acum sentimentele care arată prezenţa supremă a Iubirii: când iubiţi pe cineva şi nu simţiţi nicio schimbare, indiferent că e sau nu lângă voi, acesta este un sentiment divin. Toate formele care se schimbă în voi nu sunt importante.

Alt lucru pe care trebuie să-l învăţaţi este să ştiţi să tăceţi. Cel care L-a văzut pe Hristos trebuie să tacă. Atunci Hristos va fi o forţă în el. Dacă sunt doar o lumânare aprinsă, aş avea nevoie s-o dovedesc? Trandafirul are nevoie să dovedească faptul că e trandafir? Nu, o va dovedi mirosul. Dacă nu crezi în mirosul lui, cum recunoşti trandafirul, după formă?

Primul lucru pe care îl doresc de la voi este să vă grăbiţi să vă respectaţi reciproc. Ceea ce facem în exterior trebuie să fie reflectarea confortului interior, pe care îl vom avea în numele lui Dumnezeu. Astfel, o să vă rugaţi toţi, ca să vă faceţi căile plăcute lui Dumnezeu, ca să vă reconciliaţi cu ceilalţi şi să

aduceţi în voi armonia şi divinul, ca să vă înţelegeţi şi să vă iubiţi.

Aceasta este calea, acestea sunt încercările pe care trebuie să le faceţi ca să vă pregătiţi de Rusalii.

Sofia, vineri, 5 martie 1920

Lucraţi cu iubire

Aş vrea să ştiu: De ce aţi cerut această întâlnire?

Replică: Vrem să fim încă o dată cu dumneavoastră, Maestre.

Vreţi să puneţi anumite întrebări?

Ştiţi de unde vine verbul bulgar „a cunoaşte”? De la o rădăcină veche care înseamnă a trăi o viaţă conştientă. Este singurul mod de a da un sens cunoaşterii. A trăi o viaţă conştientă înseamnă o viaţă veşnică. Sunt, aşadar, sinonime: viaţa şi viaţa conştientă. Aşadar, nu este de ajuns doar să trăim, ci trebuie să trăim o viaţă conştientă. A cunoaşte înseamnă a trăi în sensul deplin al cuvântului.

În prezent, oamenii duc o viaţă şovăielnică, strâng avere. Aţi observat deja elevi care încep să studieze muzica şi nu înţeleg nimic, adică nu pot să cânte nimic. Dacă un astfel de elev este lipsit de dorinţă şi de iubire pentru muzică, profesorul poate să dezvolte ceva în el? Nu. În virtutea aceleiaşi legi, dacă sunteţi lipsiţi de o dorinţă puternică, intensă de viaţă, ce poate să facă Dumnezeu pentru voi? Aşadar, ceea ce căutaţi se află înlăuntrul vostru. Dar există şi lucruri care nu se găsesc acolo.

Profesorii care predau muzica le impun întotdeauna elevilor să cânte studii şi să exerseze, nu să execute fragmente muzicale sau să dea concerte, căci se vor perverti. Un elev trebuie să înveţe întâi arta de a interpreta muzica. Astfel viaţa se va derula într-un mod corect, elevul care va studia îşi va atinge scopul. Şi omul care vrea să aibă o viaţă divină trebuie să utilizeze metodele prin care să atingă această viaţă. Fiecare elev trebuie să aibă propriile sale metode.

Acum, îi zăresc pe aceia dintre voi cărora mintea începe să le spună: „Eu aud deja Duhul Sfânt vorbindu-mi”. Dar ştiţi care este diferenţa când vorbeşte Duhul Sfânt? Duhul Sfânt le-a vorbit lui Ilie şi lui Isaia, dar cum anume? Aşadar, Duhul Sfânt vorbeşte în acelaşi fel tuturor. Un profesor de muzică poate să predea la cincizeci sau la o sută de elevi, dar unul abia a învăţat notele, altul a luat doar două-trei lecţii, altul, cinci lecţii etc. Nu reuşiţi să înţelegeţi că între voi există o gradaţie în ceea ce priveşte prezenţa Duhului Sfânt. Nu este de ajuns ca el să vorbească în voi, ci trebuie şi să cunoaşteţi legile vii ale lui Dumnezeu. În această privinţă, inventatorii din zilele noastre

dau cel mai bun exemplu: fac una, două, trei încercări ratate trudind la un lucru, dar continuă încercările timp de cincisprezece-douăzeci de ani şi tot eşuează, până când unul îşi atinge scopul, dar altul nu. Trebuie să fii tenace. Astfel, cel ce vrea să meargă pe calea divină trebuie să fie tenace. O învăţătură nu se însuşeşte într-o singură zi. Nu pentru că ar fi dificilă, ci pentru că asta cere timp. Cu ocazia studierii acestei învăţături veţi întâmpina multe dificultăţi. Imaginaţi-vă că un profesor are douăzeci-treizeci de elevi la studierea muzicii, aflaţi în condiţii diferite: unul are un tată bogat (i-a cumpărat un instrument bun), altul are un tată sărac (acest elev n-are pantofi şi are nevoie să-i prindă din urmă pe ceilalţi în privinţa condiţiilor exterioare care îi lipsesc, şi totuşi trebuie să înveţe lecţiile). Însă, deseori, cei mai săraci au un caracter mai bun în comparaţie cu elevii bogaţi - săracii sunt mai căliţi. Mulţi dintre voi semănaţi cu acei elevi bogaţi şi vreţi să dobândiţi o artă fără prea multe eforturi.

În creştinismul din zilele noastre există două categorii. În prima categorie găsim o adunătură de straturi, asemenea grămezii de hrană pentru îngrăşarea porcului, a cărui slănină devine grasă şi unde se formează grăsime, care nu este totuşi forţă musculară. La fel se formează straturi pe pământ sau într-o casă părăsită, unde, din lipsa curăţeniei, se formează straturi de praf. Este o acumulare şi o abundenţă exterioară. În cea de-a doua categorie a creştinismului, acumularea este ascunsă într-o creştere interioară - particulele sunt unite şi în fiecare funcţionează viaţa. Uneori, aceste particule nu sunt unite, fiecare trăieşte individual şi zice: „Nimeni nu trebuie să se amestece în treaba mea”, în cealaltă situaţie, fiecare particulă este legată de alta şi toate sunt vii.

În consecinţă, experienţa voastră trebuie să se construiască pe această a doua categorie. De exemplu, aţi citit o carte - este o îngrămădire. Un autor a scris ceva care poate să fie foarte adevărat şi credeţi că, citind ce este scris, aţi înţeles totul. Nu puteţi să înţelegeţi, pentru simplul motiv că nu vă găsiţi în aceleaşi condiţii ca el, nu-l înţelegeţi, nu ştiţi ce l-a împins să scrie. Citiţi Evanghelia, citiţi ce a zis Hristos, ce a spus Isaia, dar nu ştiţi ce L-a motivat pe Hristos să spună tot ce a spus.

Atâta timp cât nu ajungeţi în aceleaşi condiţii, nu veţi putea să înţelegeţi această învăţătură. Când va veni în noi Duhul

Sfânt, va forma în noi această capacitate de a înţelege. De aceea, când viaţa vi se îngrămădeşte şi începeţi s-o gustaţi, credeţi că o cunoaşteţi, dar din voi se ridică doar praf. Toate acele particule se degajă, dar nu e ceva organic. Aceasta există în voi şi ziceţi: „Nu-i adevărat, ne-am înşelat”. Da, dacă sunteţi îngrămădiţi, atunci v-aţi înşelat, nu e ceva viu. Dacă apa trece de nouă ori peste praful vostru şi el nu dispare, e ceva organic; dar, dacă se ridică, e ceva secundar. Eu doar constat legea care formulează viaţa.

Nu puteţi să evitaţi îndoiala. E ceva firesc, inevitabil. Nu fiindcă ea este legea, dar în condiţiile prezente e inevitabil. La toţi oamenii lipsiţi de credinţă, mânia, ura, invidia, minciuna şi multe altele sunt inevitabile.

Întrebare: Dacă acea lumânare este aprinsă în mintea noastră, după cum spuneţi, aceste lucruri sunt tot inevitabile?

Nu, când acea lumânare este aprinsă în Duhul Sfânt, adică atunci când Dumnezeu aprinde acea lumânare, o va pune în sfeşnic şi va spune: „Astfel această lumină va străluci în faţa lumii”. În acest fel, oamenii îl vor slăvi pe Dumnezeu, aici se ascunde sensul.

Întrebare: De cine depinde ca acea lumânare să fie aprinsă, de Dumnezeu, sau de noi?

Depinde de înţelegerea pe care o aveţi cu Dumnezeu. Acele flăcări care le-au apărut apostolilor nu erau astfel de lumânări? Totul depinde de Duhul Sfânt. El este deosebit de celelalte duhuri. Sunt multe altele.

Lucrurile se spun şi se seamănă, dar pentru fiecare lucru este un timp bine stabilit. Vă spun să nu credeţi că încă n-a venit timpul. Lucrarea voastră nu se poate face când sunteţi stăpâniţi de nelinişte. Să nu credeţi că, începând să plângeţi şi să vă plângeţi, vă va ajuta. Nimic nu vă poate ajuta. Lamentările au o cu totul altă semnificaţie: când mergeţi în întâmpinarea unui om plin de cruzime, plângeţi ca să-l faceţi mai îngăduitor - pământul are nevoie de apă! Când mergeţi să vă întâlniţi cu un om bun, aveţi nevoie să plângeţi? El, dacă vă vede fără haine sau fără încălţări, n-o să vă îmbrace? Credeţi că, spunându-i că sunteţi la un pas de sinucidere, nu vă va lua apărarea? Dumnezeu este o Fiinţă raţională şi, când ajungem la El cu această credinţă pozitivă, n-are două păreri.

Acum, ne ducem la Dumnezeu cu raţionamentele noastre de oameni. Uneori, suntem foarte îngrijoraţi şi jenăm Duhul Sfânt în sine. Imaginaţi-vă că mama face o prăjitură, în timp ce copilul stă pe lângă ea şi strigă întruna. Ea o pregăteşte şi el o întreabă: „E gata prăjitura?”. Copilul să aibă răbdare cât timp mama pregăteşte prăjitura. Prăjitura se va face mai repede dacă copilul stă lângă mama lui, dacă strigă şi-o întreabă mereu când e gata prăjitura? Nu, să aducă puţină apă, câteva lemne, să aprindă focul, să se bucure stând lângă mama lui, şi prăjitura va fi gata mai repede.

Viaţa creştinească e uşor de dus, dar e prost înţeleasă. Veţi spune: „Cutare an a trecut, n-am devenit creştini?” Sunteţi creştini, dar diferenţa constă în raţionament. E posibil să aveţi doi-trei fii sau patru fiice, dar numai unul vă va înţelege. Vă întreb: Cum trăiţi cu ceilalţi fii şi celelalte fiice? Trăiţi şi cu ei. Sunt ca invitaţii voştri, vin şi zic una, alta şi pleacă, pe când celălalt copil rămâne acasă să vă ajute. Tot aşa ziceţi şi voi: „Doamne, vreau asta sau aia!” Sau: „I-am spus tatălui meu să-mi cumpere asta sau aia şi mi-a cumpărat”. Acesta este unul dintre obstacolele din cauza cărora nu reuşiţi. Acum, în această viaţă adevărată, există un alt raţionament interior, ce nu poate fi înţeles cu cuvinte. Veţi ajunge la această profunzime, acest calm interior, la această pace şi înţelegere a vieţii divine. Acestea sunt lucruri vagi, dar veţi ajunge la partea practică a învăţăturii, ca să faceţi din casele voastre oaze în deşert cu pomi fructiferi, iar un călător aflat în trecere va putea să se oprească acolo.

Replică: într-o conversaţie precedentă, spuneaţi că, atunci când vrem să ne schimbăm situaţia faţă de apropiaţi, trebuie să ne schimbăm relaţiile cu Dumnezeu.

Replică: Cum putem realiza practic această învăţătură?

Pentru asta, aveţi trei situaţii: prima este când suntem în slujba oamenilor, fiind atunci în situaţia servitorilor; a doua situaţie este atunci când suntem în slujba noastră şi viaţa noastră prosperă; a treia situaţie este când suntem în slujba lui Dumnezeu, împărţiţi-vă munca proporţional în fiecare zi şi vedeţi căreia dintre cele trei categorii îi corespunde munca pe care o faceţi. Omul care este în slujba lui Dumnezeu poate să fie şi în slujba oamenilor, dar poziţia lui va fi diferită. Astfel vă veţi schimba prima poziţie, îl veţi sluji pe Dumnezeu. Această dorinţă

o veţi găsi în adâncul sufletului, este o aspiraţie a lui. Este o situaţie pe care o înţelegeţi de la început, nu e o situaţie pe care o veţi învăţa. Toţi sunteţi conştienţi de asta, o ştiţi, dar spuneţi că n-a venit încă timpul. E o slujire dificilă, trebuie să o învăţaţi.

Vă poticniţi când vreţi să-L slujiţi pe Dumnezeu. Trebuie să vă eliberaţi de situaţia în care vă aflaţi, ca să nu ziceţi: „Noi suntem femei”. Bărbaţii vor să-L slujească pe Dumnezeu, dar spun: „Noi suntem bărbaţi”. Copiii vor să-L slujească pe Dumnezeu, dar spun: „Noi suntem copii”. Profesorii vor să-L slujească pe Dumnezeu, dar spun: „Noi suntem profesori”. Este o situaţie provizorie, care vi s-a dat doar ca să învăţaţi anumite lecţii. De exemplu, într-un teatru puteţi să jucaţi rolul de servitor. Vi s-a dat să învăţaţi acest rol, căci fiecare rol are trăsături şi caracteristici pe care trebuie să le cunoaşteţi. Dar nu jucaţi nici primul, nici al doilea personaj. Aţi venit doar ca să învăţaţi acel rol. În afară de asta, veţi studia lucruri care fac parte din sufletul vostru.

În natură, udaţi florile care se află mai aproape de fereastră la fel ca pe celelalte, dar ele sunt mai proaspete, fiindcă primesc mai multă lumină, pe când cele care rămân într-un loc mai întunecos, la nord, se vor ofili repede.

În consecinţă, vegheaţi întâi ca lumina divină să strălucească neîncetat în sufletul vostru, căci lumea poate să dispară, dar lumina divină va străluci veşnic. Dumnezeu e lumină.

A doua situaţie în lume este că toată lumea aşteaptă mai mult de la ceilalţi, care nu pot prospera. Să ştiţi că există o altă lege conform căreia vibraţiile sufletelor nu sunt aceleaşi. Există credincioşi care, cu ocazia contactului cu ei, nu numai că nu vă înalţă, ci vă şi coboară mai jos, la nivelul lor - asemenea situaţiei din fizică în care amestecul a două lichide cu temperaturi diferite ia temperatura medie a celor două. De aceea, conform acestei legi, trebuie să vă apropiaţi după vibraţiile inimilor voastre. Sufletele care au aceleaşi vibraţii se pot ajuta între ele, dar, când n-au aceleaşi vibraţii, rămân în urmă. Raţele care zboară la fel înaintează mai repede şi, când nu zboară paralel, încep să zboare mai încet. Puteţi să mânaţi calul şi boul în acelaşi fel?

Examinaţi acum ce vă îngrijorează, eliberaţi-vă de sedimentele din voi. Asta înseamnă o afluenţă persistentă a

unei vieţi noi în voi, căci ce e vechi, chiar dacă îl acoperiţi, tot vechi rămâne; haina veche, chiar dacă o spălaţi, chiar dacă o cârpiţi, tot veche rămâne. Acum, veţi spune uneori: „Când eram copil credeam aşa de mult!”. Credinţa copiilor este una, cea a adulţilor, alta. Credinţa se dezvoltă şi ea. Apostolul Pavel a zis: „Când eram copil, judecam ca un copil, când am ajuns bărbat, am părăsit lucrurile copilăreşti”.

Aceia dintre voi care nu reuşesc să înţeleagă vor deveni curioşi şi vor continua de acolo de unde au ajuns; fiecare va continua de unde a ajuns. Şi voi ar trebui să faceţi ca planta ce creşte câte puţin în fiecare zi. Altfel, nu va exista dezvoltare, nu va exista capacitate de înţelegere. Trebuie să ajungeţi în acea stare în care să simţiţi puternic prezenţa lui Dumnezeu când vreţi să faceţi ceva. Când şareta se răstoarnă, vă găsiţi drumul mai departe, dar e important să-l găsiţi înainte să se răstoarne. Aceasta este forţa vieţii.

În condiţiile de azi, oamenii doar se poticnesc. Atmosfera este plină de suflete nedezvoltate care se fofilează pe lângă voi şi simţiţi deseori ceva neplăcut, sunteţi nemulţumiţi. Motivul e dat de acele suflete. Teozofia le numeşte suflete elementare. Toţi trebuie să vă eliberaţi de ele. Acele suflete trebuie să se cultive, să fie învăţate să se supună legii divine, să lucreze.

Replică: Oare acele suflete ne împiedică să avansăm?

Da.

Replică: Ele câştigă ceva? Da, vin să fure de la voi.

Replică: Care e metoda prin care să scăpăm de ele?

Când apar, puneţi-le la treabă, învăţaţi-le să coasă, să toarcă, daţi-le de făcut ceva în bucătărie. Ele reacţionează doar la nivelul minţii şi o să le spuneţi: „Acest gând nu-i al meu, această dorinţă nu-i a mea!”. Aşa le veţi respinge. Dacă omul se lasă manipulat de toate dorinţele şi gândurile care îi trec prin minte şi inimă, ce se va întâmpla? Aceste gânduri şi dorinţe trebuie să treacă precum apa şi vântul, iar noi trebuie să luăm din ele doar ce ne este necesar - nu totul e pentru noi.

Vă las deplină libertate şi vă cer ca toate regulile pe care vi le dau să le studiaţi după deplina voastră voie şi să le puneţi în aplicare astfel încât să fiţi în stare să vă puneţi singuri frâul şi tot singuri să vi-l luaţi. Nu vă impun nicio disciplină, vă las să faceţi totul în mod liber. De multe ori, călăuziţi de forţa de a face bine una sau alta, daţi dovadă de invidia Apostolului Pavel şi

ziceţi: „Eram invidios, dar eram lipsit de o bună înţelegere a lucrurilor”. Dacă intraţi într-o grădină, unde vă veţi duce, nu lângă acel păr sau acel măr care are fructe mai frumoase? Nimeni nu este stupid să se ducă lângă un măr sălbatic, ci se va duce să mănânce mere bune. Aceeaşi lege funcţionează şi în lume: dacă aveţi roade bune în voi, fără să invitaţi pe nimeni, oamenii vor veni la voi. Aşa se prezintă lucrurile în practică şi sunt foarte corecte: după bogăţia minţii şi a inimii voastre vă vor fi determinate relaţiile de azi cu cei din jur.

Replică: Am crezut întotdeauna că cel ce face eforturi va ajunge în împărăţia lui Dumnezeu.

Replică: Care este cea mai puternică virtute ca să avem rezultate bune?

Prin expresia „a lua cu forţa împărăţia lui Dumnezeu” se înţelege că numai cel ce avansează va dobândi împărăţia lui Dumnezeu. Imaginaţi-vă că ieşiţi de dimineaţă pe o culme muntoasă ca să întâmpinaţi soarele. Dacă vă răspândiţi în toate părţile, fără să rămâneţi în acelaşi loc, soarele va da tuturor din puterea lui. Dacă vă aşezaţi unul lângă altul şi aşteptaţi la coadă ca să primiţi harul, se va produce, probabil, o dizarmonie. Aşteptaţi cu toţii în acelaşi timp harul lui. Aceasta este învăţătura divină: nu are un timp determinat sau o ordine, vă veţi prezenta toţi odată.

Replică: Vrem să ne conduceţi sus în munţi.

Acum şi copiii pot să urce pe munte. Nu e greu să mergi pe munte.

Felul vostru de a pune problema este asemănător cu statul într-o cameră în care se află o fereastră mare şi, lângă fereastră, se găseşte o oglindă mare, în care se reflectă soarele dimineţii, în prezent, staţi şi priviţi reflectarea soarelui în oglindă. Nu veţi putea găsi niciodată adevărul în acest fel. Oglinda vă va arăta că soarele răsare dintr-o anumită profunzime, adică vă va arăta că adevărul este în spatele vostru.

Fiecare dintre voi trebuie să pătrundă în sufletul lui. Nu vă cunoaşteţi încă sufletul. Aveţi nevoie de experienţă, pe care fiecare trebuie s-o dobândească personal.

Astfel, trebuie să vă întoarceţi cu faţa spre Dumnezeu şi să spuneţi: „Doamne, aprinde-mi lumânarea aşa cum crezi tu de cuviinţă!”. Veţi lăsa totul în grija Duhului Sfânt şi el va aprinde lumânarea. Această lumânare nu este aprinsă încă în voi?

Lumânarea trebuie aprinsă şi pusă în sfeşnic, ca să daţi la o parte oborocul şi să ziceţi: „Aşa va străluci Lumina!”

(Maestrul priveşte afară, unde plouă liniştit.)

Ploaia dovedeşte că aveţi nevoie de mai multă viaţă. Vremea arată că ceea ce vă face să vă poticniţi sunt ceţurile de sus, care sunt emblema vieţii. Dificultăţile pe care le întâmpinaţi nu sunt chiar atât de mari pe cât credeţi. Puneţi o problemă mică la microscop, o observaţi şi ziceţi: „Nimeni n-a mai întâlnit o problemă atât de mare ca a mea!” Adevărul e că problemele sunt ale voastre. Sculaţi-vă în fiecare dimineaţă încet, încercaţi să vă concentraţi gândurile, să vă păstraţi calmul interior, să pătrundeţi gândirea divină, căci unele experienţe pe care le aveţi sunt karmice şi inevitabile.

Replică: Aţi spus ieri că, aprinzând această lumânare, problemele karmice dispar.

Da. Puteţi hotărî să le puneţi capăt. Aveţi acea credinţă pozitivă? Consider credinţa pozitivă ca fiind prelungirea conştiinţei. În lumea divină, lucrurile sunt ca la urcarea într-un tren. Veţi respecta regulile trenului - dacă întârziaţi, nu vă aşteaptă. Veţi urca în el, veţi călători şi veţi coborî într-un anumit loc. N-o să vă întrebaţi cine conduce trenul, nici n-o să vă fie teamă că locomotiva se va desprinde de vagoane. Ci veţi zice: „Să ne rugăm la Dumnezeu să nu se întâmple ceva în timpul călătoriei!”. Veţi merge la Dumnezeu cu sufletul, nu cu trupul. Şi veţi pune în suflet credinţa voastră. Încercaţi să nu vă tulburaţi, aveţi nevoie de credinţa vie!

Să zicem că vă aflaţi într-o încurcătură şi vă consumaţi. Această situaţie provine deseori din folosirea unor alimente greu de digerat, care lasă sedimente. Altă dată, sentimentele voastre contradictorii vă fac rău: de exemplu, iubiţi şi urâţi în acelaşi timp şi atunci simţiţi înţepături în regiunea inimii. Trebuie să faceţi să dispară sentimentele contradictorii, şi înţepăturile vor dispărea. Altă dată, e posibil ca o persoană să vă atace cu gândurile ei şi să simţiţi acelaşi lucru. De aceea, trebuie să învăţaţi să vă protejaţi, să duceţi o astfel de viaţă încântătoare încât săgeţile să ricoşeze din armura voastră. Sufletul vostru trebuie să respingă toate faptele rele şi nedrepte, să se elibereze de vechile chinuri.

Replică: O să ne eliberăm, dar dacă ele nu vor să ne elibereze?

O să vă elibereze. Încercaţi să fiţi bogaţi prin credinţă şi cunoştinţe. Altădată, oamenii mergeau la mănăstire, stăteau singuri zece, cincisprezece sau douăzeci de ani ca să devină puternici.

Fiecare are o mare lumânare aprinsă, dar fiecare lumânare străluceşte în mod diferit.

Trebuie să vă rugaţi unul pentru altul. Gândurile bune pe care vi le trimiteţi sunt binefăcătoare, pe când cele rele provoacă reacţii proaste. Sfânta Scriptură spune: „Rugaţi-vă unii pentru ceilalţi, ca să vă vindecaţi".

Încercaţi să vă găsiţi sufletul şi să vă întoarceţi faţa spre el. Găsindu-vă sufletul, veţi simţi o plenitudine interioară, pe când acum simţiţi un gol şi faceţi zilnic un pas înapoi.

Replică: Ca să ne găsim sufletul, e nevoie de evoluţie, sau depinde de voinţa subiectului?

Trebuie să distrugeţi obstacolele, ca să puteţi progresa. Totul trebuie cântărit cu balanţa lui

Dumnezeu, şi nu va mai fi dizarmonie. Când Dumnezeu vrea să facă un om să-L asculte, îl supune la inconveniente, boli şi foamete. Când omul îl ascultă, îi vorbeşte în mod raţional. Dumnezeu le vorbeşte oamenilor în două feluri: folosind raţiune fizică şi cuvinte raţionale.

Să aveţi întotdeauna dorinţa de a vă aprofunda cunoştinţele. Păstraţi zilnic tăcerea zece minute, cincisprezece minute, ca să învăţaţi să tăceţi. Cufundaţi-vă în şinele vostru şi reflectaţi pur şi simplu.

Căutaţi mai multă libertate, nu vă impuneţi limite. Când lucraţi la evoluţia voastră, faceţi în fiecare zi ceva pentru sufletul vostru. Nu vă temeţi că ar fi un lucru neînsemnat! Formele religioase, judecarea, moralizarea împiedică mult dezvoltarea oamenilor. Eu înţeleg altfel situaţia: nu sunt obligat să vă fac morală, sunteţi nişte flori care trebuie să se ude singure şi să se întreţină, ca să crească. Unii zic: „Vreau să devin mai bun". Dacă mergeţi pe calea cea bună, veţi progresa. Pentru că sunteţi la niveluri diferite, cineva spune: „Nu sunt în dispoziţie bună". Omul nu poate să fie întotdeauna în dispoziţie bună pe plan fizic. Uneori, se găseşte în situaţia unui copac ale cărui frunze şi flori au căzut şi voi ziceţi: „Ne-am schimbat părerea despre el". Nu, n-a făcut decât să se dezbrace, dar trupul i se va îmbrăca din nou. Lucraţi cu Iubire! Cu acea iubire

despre care vorbea Tolstoi: să fii gata să părăseşti totul, să fii gata să slujeşti pe toată lumea, fără să aştepţi să fii plătit. Veţi face de bunăvoie tot ce vă cere Iubirea. Această Iubire îi cere şi regelui, şi servitorului să renunţe la sine, să fie slujitori.

Arătaţi-vă iubirea pentru toată lumea, pentru cei slabi, pentru infirmi, pentru copii! Când sunteţi trişti, mergeţi la oameni care sunt şi mai trişti decât voi, faceţi-le bine, şi o să vă treacă; sau citiţi biografia unui om celebru care a suferit. Există multe metode de tratament.

Această lume, de la un capăt la altul, eu o numesc lumea decepţiei. Unii o numesc lumea încântării, dar pentru mine este una a decepţiei. Când vin pe lume, toţi sunt mulţumiţi. În primul an, toţi se uită la tine ca la un rege, toţi execută ce porunceşti şi-ţi dau ce le ceri. Dar, treptat, eşti detronat odată cu trecerea timpului: în al treilea an, devii prinţ, în al cincilea an, ministru, apoi, şef, ca apoi să ajungi servitor. Eşti trimis jos şi ţi se spune: „Acum nu mai eşti ca altădată, când erai copil!”. Ţi se pune săpăliga în mână şi eşti trimis la vie. În lumea spirituală, Dumnezeu foloseşte drumul invers: te numeşte întâi slujitor, apoi, rege. Când veţi deveni clarvăzători, vă veţi transporta în epoca vieţii voastre de altădată în Egipt sau în altă parte, veţi vedea scene din acea viaţă, veţi înţelege rolul pe care l-aţi jucat şi veţi zice: „Slavă Domnului, am înţeles în sfârşit ce eram!”. Şi astfel viaţa fiecăruia va putea să devină plăcută.

O să încercăm să ne reparăm viaţa prin voinţa lui Dumnezeu şi s-o înţelegem aşa cum este.

Sofia, luni, 10 mai 1920

Armonia în relaţii

În matematica superioară ocultă, există două principii care afirmă: relaţiile de pe Pământ în raport cu Soarele determină relaţiile Soarelui în raport cu Pământul. Schimb Pământul cu omul şi Soarele cu Dumnezeu şi vom avea această interpretare: relaţiile omului cu Dumnezeu determină relaţiile lui Dumnezeu cu omul. În consecinţă, din această lege provin toate dezacordurile din viaţa noastră privată şi socială. Armonia relaţiilor îmi inspiră a doua interpretare: relaţiile sufletului cu mintea determină relaţiile minţii cu sufletul. Mai fac o interpretare, schimbând sufletul cu copilul şi mintea, cu mama: relaţiile copilului cu mama determină relaţiile mamei cu copilul.

În Scriptură veţi găsi un verset în care Hristos vorbeşte despre omul care şi-a construit casa pe nisip şi piatră. Urmând regulile acestei legi, aveţi în vedere că, în relaţiile voastre, nu sunteţi liberi să gândiţi, să simţiţi şi să acţionaţi aşa cum vreţi. Cineva replică: „Eu sunt liber să fac ce vreau!”. E un gând greşit. Ca să se poată întâmpla aşa, trebuie să vă eliberaţi de toate gândurile străine. Dacă gândiţi ce vor oamenii, nu e corect. E ca şi cum un om s-ar lăsa dus de jandarmi şi ar merge acolo unde-l duc ei. Reţineţi că nu vreau să vă dovedesc nimic, nu vreau să vă impun nimic, vreau doar să vă eliberez de sclavia în care vă aflaţi.

Aţi putea să înţelegeţi greşit, căci, spunând că eu vreau, asta se înţelege ca o exprimare omenească. Dorinţa lumii invizibile sau a lui Dumnezeu este ca toţi copiii Săi să fie liberi. Nu vreau să mă ocup de trecutul vostru, asta vă priveşte; eu mă interesez de timpul vostru prezent şi viitor. Şi numai eu vă pot ajuta pe drumul pe care vă aflaţi. Fiecărui gând, fiecărui sentiment sau fiecărei acţiuni îi corespunde o formă prin care poate fi interpretat(ă). Şi legea este: când ele sunt interpretate sub această formă, simţim satisfacţie şi plăcere. În caz contrar, simţim nemulţumire. Ceea ce nu este un semn rău, ci un impuls care ne cere să admitem această formă superioară.

Pe vremea apostolilor a existat o divizare în rândul creştinilor de atunci, cei care erau cu Petru, cu apostolii, cu Pavel sau Hristos. Şi Pavel a zis: „Eu am plantat, alţii au udat şi Dumnezeu a făcut să crească”. N-are importanţă dacă ai plantat şi ai udat, important este ca Dumnezeu să facă să crească. Şi

toate principiile se îndreaptă spre creştere, nu spre întrebarea cine a plantat şi cine a udat. Şi eu vă zic să nu părăsiţi relaţiile care au fost deja create acolo unde v-a aşezat Dumnezeu.

În acest an trebuie să vă organizaţi, să respectaţi disciplina. Sunt gata să-l ascult pe fiecare şi aş dori să fiţi cel puţin pe jumătate ca mine. Şi Hristos a zis: „Elevul trebuie să semene cu învăţătorul lui”. Vreţi să faceţi ceva şi eu vă spun: „Faceţi”. Dar ştiu că legea zice că felul în care judecaţi pe cineva se va întoarce împotriva voastră. Trebuie să fiţi liberi!

Dacă vreţi să primiţi binecuvântarea divină, trebuie să-L ascultaţi pe Dumnezeu. Aşa mi s-a spus şi am venit înadins. De aceea, vă spun că există trei situaţii. Prima - dacă nu vreţi să urmaţi învăţătura despre care v-am vorbit, vă răspund categoric: Foarte bine, sunteţi liberi! A doua - sunteţi pregătiţi să urmaţi învăţătura lui Hristos conform Evangheliei? Dacă da, atunci faceţi-o în deplinătatea ei. A treia - sunteţi gata să urmaţi învăţătura lui Moise în deplinătatea ei? Eu sunt un intermediar, forma celui care transmite poate fi diferită. Dacă vă spun o maximă, o lege, puneţi-o în practică, n-aveţi nimic de pierdut, chiar dacă numele meu nu apare în cărţile sfinte. Vă expun aceste trei posibilităţi deoarece aveţi îndoieli. Eu aş vrea să nu suprim nimic şi aş dori să puneţi în practică toate trei învăţăturile. În plenitudinea lor, ele reprezintă acelaşi lucru. Aş vrea să puneţi în practică partea interioară. Soarele are pentru noi valoare prin lumina pe care ne-o trimite.

Aş vrea să existe între voi armonie. Nu vreau să mă amestec în viaţa voastră şi nu vreau să vă judec, ci doar prezint consecinţele şi vă îngrijesc ca şi cum aţi fi bolnavi.

Există trei feluri de legi: pentru frăţie, pentru prietenie şi pentru cunoaştere. Încă nu sunteţi fraţii mei. Ca să fii frate în Frăţia Albă, trebuie să-ţi sacrifici viaţa pentru aproapele tău, aceasta este legea frăţiei. Eşti răspunzător de Unitate. Dacă n-o realizezi, eşti vinovat. Acum, urmez legea prieteniei faţă de voi, nu a frăţiei.

Învăţătura pe care v-o dau constă, în cea mai mare parte, în lucrul următor: vreau să vă fac cunoscute legile naturii vii, ceea ce nimeni încă n-a predat vreodată. Şi asta se învaţă treptat. În cărţile pe care le citiţi, e lucru uşor, dar, dacă învăţaţi legile naturii vii, această şcoală e aspră. Vreau să fiţi liberi în

gânduri şi sentimente. Eu nu vă limitez în nicio privinţă, dar alţii o vor face.

Acum, o să studiaţi legea supunerii şi a blândeţii. Urmează electricitatea şi magnetismul şi, în al treilea rând, chinul. Or, voi, la Sofia, aţi început cu chinul. Trebuie să aveţi o rezervă de energie ca să treceţi prin acest foc. Nu fac decât să vă ofer metoda prin care să vă pregătiţi pentru blândeţe şi supunere, electricitate şi magnetism.

Nu eu am creat aceste lucruri, ele există. Voi trebuie să rezolvaţi aceste lucruri la Sofia. Veţi întreba cum. De exemplu, o sută de persoane sunt condamnate la închisoare pentru datorii, or eu sunt bogat - plătesc şi zic: „Eliberaţi-i!”

Fiţi independenţi. Fiecare trebuie să aibă propria gândire, nu vă influenţaţi unul pe altul, dar ajutaţi-vă între voi.

Doresc să vă iubiţi şi să vă respectaţi. Aceasta este prima lege a Frăţiei Albe, care nu poate fi schimbată. Nu mai aveţi timp. Vă aflaţi în anul douăzeci din secolul al XX-lea. Karma voastră s-a mărit şi, dacă n-o lichidaţi corect acum, veţi rămâne două mii de ani în urmă. Trecând înainte, alţii vor veni în locul vostru. Nu vă opriţi, aveţi mare încredere în legea divină! Aveţi experienţa trecutului, înţelegeţi foarte bine lucrurile, nu sunteţi orbi.

Să fiţi la Târnovo pe 17 şi pe 18.

Încercaţi să păstraţi armonia între voi.

Veliko Târnovo, duminică, 8 august 1920

Noua omenire

În această conferinţă va fi vorba despre „noua omenire” şi voi examina acest subiect din alt punct de vedere.

Noul în lume este soarele care răsare, iar vechiul este soarele care apune. Aceasta este o lege a naturii. Nu numai eu spun asta, ci şi fiecare mamă şi fiecare tată. Când doi tineri se căsătoresc, primul copil care se naşte în casa lor este soarele care răsare, speranţa în ce va veni. Dacă credem că noul aduce ceva dăunător pentru societate şi întreaga omenire, atunci avem o concepţie falsă despre marile principii care acţionează în natura vie. Dacă avem astfel de concepţii, de ce să vrem copii care ar putea să le aducă necazuri părinţilor? Câte zile şi nopţi se chinuiesc mamele cu copilaşul care nu ştie încă să vorbească, cu acel „nou” care a venit! Acel „nou” este încă vag la început, dar mama este în stare să prindă, să asculte cu atenţie şi să înţeleagă limbajul acelei noi fiinţe, acelui copilaş.

Tot aşa, într-o societate, la un popor unde există fiinţe cu suflet sensibil, care au conştiinţa dezvoltată şi inima elevată la un plan înalt, acestea înţeleg şi ele acest „nou” pe care îl poartă şi îl aduc pe lume.

Şi contemporanii lor, care nu îi înţeleg pe iniţiatorii acestor idei noi, zic: „Aceşti oameni sunt anarhişti, comunişti, eretici, membri ai unei secte etc”. Dar aceste cuvinte n-au nicio semnificaţie.

Dacă judecăm în acest fel, mă întreb: care este diferenţa dintre un comunist, care trăieşte cu aceste idei, şi altul care trăieşte cu vechile lui idei, şi al treilea, care trăieşte cu noile sale idei?

Diferenţa constă în faptul că acela care trăieşte cu idei noi îşi dă seama că are în el un elan, o energie, o viaţă, o evoluţie. Cel care trăieşte cu idei vechi e bătrân, forţele îl părăsesc, slăbeşte, îi e teamă de viitor, se gândeşte la bătrâneţea lui, şi de aceea doreşte să devină bogat, să semneze contracte de asigurare. Zic că aceste persoane sunt bătrâne, sunt cimitire, reprezintă moartea, sunt cimitirele omenirii. Dar cimitirele nu aduc omenirii nicio idee nouă, îi provoacă lumii doar necazuri şi suferinţe! Acolo, în cimitir, sunt îngropaţi regi, preoţi, predicatori şi muzicieni, poeţi, toţi cu păcatele lor. Dacă mă întrebaţi de ce

mor oamenii, vă voi răspunde că oamenii mor din cauza concepţiilor lor vechi.

Şi, atunci, cum va învia omenirea? Eu zic: „întineriţi, deveniţi purtători ai noii învăţături divine, emblema Frăţiei”.

Dar în ce constă Frăţia? Cel care zice că e fratele tău trebuie să fie gata să sacrifice totul pentru tine: viaţa, bunurile şi onoarea. Când un popor întreg ajunge să înţeleagă ideile Frăţiei, el trebuie să fie gata să sacrifice totul pentru aceste idei. Altfel, nu există nicio Frăţie, nicio egalitate. Când cineva propovăduieşte marele adevăr că Dumnezeu există şi, în acelaşi timp, nu-şi sacrifică nici viaţa, nici bunurile, nici onoarea pentru El, asta înseamnă că n-a înţeles marea învăţătură a vieţii. Aceasta este Frăţia şi egalitatea, ceea ce propovăduia Hristos.

Să revenim la trecut şi să aplicăm învăţătura lui Hristos, pentru că în ea găsim eliberarea lumii. Ce ne învăţa şi ne propovăduia Hristos? El propovăduia marea idee a unei omeniri noi. Care sunt calităţile atribuite omului din omenirea nouă? Profeţii evrei de acum două mii de ani, care erau clarvăzători, ziceau că Dumnezeu va crea inimi noi, făcute din trup, în care se va aşeza Duhul Lui şi care va fi cunoscut din fragedă pruncie până la vârsta adultă. Atunci nimeni nu se va mai întreba dacă Dumnezeu există sau nu. Fiecare va sta încrezător sub smochinul lui. Pacea şi Iubirea vor domni printre oameni, armele vor fi transformate în unelte agricole şi nimeni nu se va mai război. Războaiele vor fi imposibile.

Hristos a evocat aceste două principii ale noii şi vechii omeniri în următoarele cuvinte: omul raţional, care a înţeles sensul vieţii, şi-a construit casa pe stâncă. Vântul şi umflarea fluviilor n-au putut s-o distrugă. „Stânca” simbolizează principiile solide ale naturii vii. Omul nesocotit, care n-a înţeles sensul vieţii, şi-a construit casa pe nisip, şi furtunile, inundaţiile i-au distrus-o. Fluviile şi furtunile sunt oamenii care trăiesc fără principii. Ei creează în societate perturbaţii, care demolează casele construite pe nisip. Aşadar, aceste două culturi - cea veche şi cea nouă - sunt bazate pe două principii. Vechea omenire din zilele noastre îşi slujeşte încă egoismul şi, în acest sens, Frăţia nu poate să existe. Dar omenirea nouă va fi altruistă. Egoismul va deveni un servitor al omenirii. Deci ideile noi nu se referă doar la binele individului sau al societăţii, ci şi la binele tuturor fiinţelor raţionale. Prin fiinţe raţionale înţeleg

toate fiinţele în general, deoarece nu există vreuna care să nu fie raţională. Dacă sunteţi surzi şi un om vă spune ceva la ureche, nu-l auziţi, vă întrebaţi de ce nu-l înţelegeţi pe acel om şi cine e de vină.

Nu e vina celui care vorbeşte, ci a celui care n-are capacitatea să audă ce i se spune.

Orbul nu poate să vadă lumea aşa cum e, pentru el lumea este întunecată, fiindcă n-are simţurile dezvoltate. Societatea modernă are nevoie să-şi dezvolte simţurile. Şi această societate se dezvoltă acum potrivit unei mari legi. Nici natura nu mai este aşa cum era acum milioane de ani. La fiecare o sută de milioane de ani, în natură se produce o schimbare mare. Dacă vă întreb de câte milioane de ani există sistemul nostru solar, veţi răspunde că unii savanţi din zilele noastre îi dau o sută de milioane de ani, alţii, două sute de milioane, alţii, cinci sute de milioane etc. Ştiinţa ocultă spune că de la crearea sistemului nostru solar până în prezent au trecut 250 de miliarde de ani. Sunt date ce nu se pot nici dovedi, nici combate cu dovezi. Sunt doar ipoteze. Lucrurile se pot dovedi numai în anumite condiţii şi doar dacă acceptăm un anumit număr de axiome şi de principii. Oricum, pentru a înţelege un adevăr, trebuie să aveţi date. Şi în lume există puţine adevăruri dovedite. Să luăm, de exemplu, o idee dragă vouă: omul are suflet sau nu. Afirm că jumătate dintre intelectualii de astăzi resping această idee, cealaltă jumătate o susţin, dar nici unii, nici ceilalţi nu pot nici s-o dovedească, nici s-o tăgăduiască. Când întrebăm o persoană dacă sufletul există şi ce formă are, ea ne răspunde: „Da, sufletul există, dar nu ştim în ce formă”. Putem să dovedim doar lucruri care au o formă, conţinut şi sens, iar pe cele fără formă, conţinut şi semnificaţie nu le putem nici dovedi, nici respinge. Vă vorbesc despre o idee dragă sufletelor voastre, pe care aţi moştenit-o. Aveţi anumite idei, aspiraţii şi elanuri, dar ele se exprimă felurit. Şi fiecare dintre voi are propriile aspiraţii. De exemplu, tânărul vrea să-şi găsească aleasa inimii. Bătrânul va spune: „Astea sunt prostii. Pe vremuri, şi eu eram interesat de lucrurile astea, dar acum n-am nevoie de o tânără”. Dar pentru tânăr nu-i acelaşi lucru. Nu mai doarme de nopţi întregi, se trezeşte devreme şi-şi caută fata cu ochi negri. Mama şi tatăl sunt uimiţi de ce se întâmplă cu fiul lor. Fiul zice: „Ideea nouă pe

care mi-o va aduce viaţa nouă, pe ea o caut”. Cine are dreptate, tânărul, sau bătrânul? Eu zic că tânărul.

Odată, vulpea trecea pe lângă un măr şi a văzut sus pe o creangă o bucată frumoasă de brânză. I-a aruncat o privire şi şi-a văzut de drum, zicându-şi că nu făcea două parale. De ce? Pentru că era prea sus şi nu putea să ajungă la ea. Dar, dacă bucata ar fi fost jos, lângă vulpe, ar fi zis că nimic mai bun decât acea bucată de brânză nu exista pe lume.

Referitor la omenirea nouă, putem să găsim aluzii în Noul Testament, în Apocalipsă. Au trecut două mii de ani de când Sfântul Ioan Evanghelistul a prezis că femeia va aduce pe lume această idee mare a omenirii şi a determinat numărul de oameni aleşi care să poarte această idee: 144.000 de persoane. Dacă adunaţi 1 cu 4 şi cu 4, obţineţi numărul 9. Acest număr este rezultatul unei evaluări a oamenilor care au toate calităţile nobile şi pozitive. Unii vor spune că aceste 144.000 de persoane se află în Cer. Nu, aceşti oameni sunt acum aici, pe Pământ, au sosit deja pe Pământ şi s-au incarnat în oameni instruiţi. Unii sunt scriitori, alţii, poeţi, savanţi, şi toţi îndeamnă omenirea să pornească pe drumul ce duce spre ideea nouă, spre divin. Se luptă cu obscuritatea, cu lanţurile care paralizează omenirea. Şi această agitaţie, această furtună care se apropie se realizează mulţumită lor, căci ei vor răsturna lumea. Dar să nu consideraţi asta o prevestire rea. Oamenii instruiţi de astăzi au înghiţit multă apă murdară şi, de aceea, trebuie să-i aşezăm cu capul în jos ca s-o dea afară. Şi, după ce toată mizeria se va scurge, vor fi ridicaţi cu capul în sus şi vor putea să înceapă viaţa nouă.

Unii vor spune: „Ne doare-n cot de această omenire nouă, când e atâta suferinţă în prezent”. Dar trebuie să înţelegem că suferinţele sunt necesare pentru dezvoltarea omului. Este adevărat că oamenii de astăzi suferă mai mult, dar aceste suferinţe au ceva nobil şi cei care au suferit vor organiza societatea. Nu este oare adevărat că fiecare mamă însărcinată e supusă unor suferinţe, unor încercări? Suferă pe când se formează copilul în pântece, dar, după ce copilul s-a născut, este eliberată de toate suferinţele. Aşadar, suferinţele arată că suntem purtători ai unei mari idei divine şi că, atunci când copilul se va naşte şi vom fi gata să suportăm toate suferinţele, chinul va înceta să mai existe în noi şi va veni bucuria.

Va veni pe Pământ o nouă epocă; ştiinţa ocultă din prezent spune că un val nou se pregăteşte să vină dinspre soare. Dacă m-aş exprima în termeni noi, ei ar fi de neînţeles pentru voi şi conferinţa mea ar fi cu totul abstractă. Valul care va veni va atinge creierul omenesc şi unele persoane vor deveni excentrice sub influenţa lui. Un om excentric este cel care nu vorbeşte mult sau, dacă vorbeşte, spusele îi sunt incoerente. Extremele între oameni există, dar există o normă la omul de mijloc. Se spune că vorbele noastre trebuie să fie întotdeauna logice.

După părerea mea, există trei tipuri de logică în lume: pe prima o numesc pur materialistă, a doua este logica vieţii conştiincioase, iar a treia este logica divină. În logica divină nu se admite nicio minciună, şi atunci, pentru ca omul să poată lucra cu primele două logici, trebuie să aibă un suflet nobil şi elevat, adică să fie gata să se sacrifice pentru fraţii lui şi să nu trăiască doar pentru el.

Alt lucru de determinat este punerea în evidenţă a adevărului. Ca să verificăm adevărul, trebuie să avem timp şi experienţă. Toţi oamenii instruiţi de astăzi, care ne propun teorii diferite, analize în domeniul medicinei, tehnicii, fizicii, chimiei sau în alte domenii, au nevoie de un anumit timp ca să-şi experimenteze teoriile. O teorie nu e bună dacă nu dă rezultate, chiar dacă e foarte corectă din punct de vedere al calculelor matematice. De exemplu, un englez s-a angajat să studieze douăzeci şi cinci de ani o singură problemă: modul de funcţionare al unei maşini zburătoare. În acest scop, a făcut toate calculele exacte şi, fiind sigur de el, a publicat un anunţ în ziare. Dar a omis un lucru: n-a verificat calculele în practică.

Când s-a început experimentarea maşinii zburătoare după datele şi calculele furnizate de el, ea n-a mers: roata se învârtea, dar maşina nu putea să-şi ia zborul. Inventatorul a fost fluierat şi aşa s-a terminat totul. Dar oamenii care au venit după el au început să studieze natura vie, fiziologia păsărilor, a aripilor şi cozilor lor. Oamenii au învăţat metodele de a zbura şi pe această bază au construit maşina zburătoare. Ce mult s-a bucurat omenirea când a descoperit modul de a zbura! Dar aceste maşini zburătoare, precum baloanele, aeroplanele, zepelinele, n-au fost folosite pentru binele omenirii, aţi văzut ce s-a făcut cu aceste maşini în ultimele războaie şi cât pot să fie de periculoase.

Mi s-a spus astăzi: „Dezvăluiţi-ne unul dintre marile secrete”. Eu zic: Unul dintre marile secrete pentru om este să înveţe să se vindece zburând. Când oamenii sunt neurastenici, se pot vindeca în acest fel. O femeie bolnavă poate să încerce să zboare o jumătate de oră, şi-şi va redobândi sănătatea. Mâine, când soţul ei va fi bolnav, îl va putea pune în nacela unui balon, ca să poată zbura şi el şi să-şi redobândească sănătatea. Aceasta asigură o vindecare uşoară deoarece aerul din sferele superioare este mai pur. Acolo unde trăim, aerul conţine mult gaz carbonic. Şi, dacă suntem nervoşi astăzi, aceasta se întâmplă deoarece în aer există o cantitate mare de gaz carbonic pe care îl respirăm şi care aproape ne otrăveşte organismul. Ştiţi ce simţim când intrăm într-un oraş? Dacă v-aţi dezvoltat al şaselea simţ sau, aşa cum se zice, simţul psihometric, aşa cum se întâmplă la unele persoane care au acest dar, şi veţi arunca o privire în oricare oraş, veţi fi dezgustaţi de atmosferă şi nu veţi dori să locuiţi acolo din cauza duhorii! Oraşele şi casele noastre sunt adaptate la mirosul omenirii din zilele noastre. Iată de ce viaţa a început să devină din ce în ce mai insuportabilă. Şi aceste idei noi divine, care vin, aduc viaţa nouă în lume. Moartea, nenorocirile, suferinţele, nebunia sunt provocate de cauze psihice diferite de cele care li se atribuie.

Viaţa prezentată astfel duce la concluzia că ordinea actuală trebuie să-şi schimbe forma. Şi cei care poartă ideile noi au dreptate să ceară această schimbare. În natură, această schimbare se poate produce succesiv, dar se va produce şi în viaţă ori succesiv, ori instantaneu. Turcii au o zicală care s-ar putea explica astfel: când un om are cap de lemn şi Dumnezeu îi zice o dată sau de două ori ce trebuie să facă, dar el nu face, legea necesităţii se aplică la el.

Ideea fundamentală a învăţăturii noi este Frăţia, care trebuie aplicată în familii.

Mamele şi taţii trebuie să înţeleagă această lege fundamentală a Frăţiei, pentru a putea crea noile condiţii de educaţie a copiilor. Cum se procedează, după vechiul tip de educaţie, în cazul unui tânăr care e impetuos şi derbedeu? E torturat, e aruncat în închisoare. Dar în închisoare îşi pierde sănătatea şi statul îl hrăneşte. Acest tânăr poate să devină un cetăţean perfect. Are în el un exces de energie care ar trebui să

fie pus la treabă în mod abil. Ziceţi despre el: „Da, dar e un păcătos, un răufăcător”. Societatea a creat condiţii cărora nu le poate face faţă.

Şi, în acest fel, în loc să-L studiem pe Dumnezeu viu, natura vie, şi să acţionăm în funcţie de legile Sale, acţionăm împotriva noastră, crezând că există multe legi în lume. Nu, în natura vie există doar o lege, pe care o aplică tuturor, săracilor şi bogaţilor. Săracul spune: „Dar acest om bogat are cu ce se hrăni şi ce să bea, trăieşte în belşug, iar eu n-am nimic”. Nu ştiţi că suferinţele acelui om bogat vor veni peste vreo patruzeci sau cincizeci de ani. Oare natura nu-i face să slăbească pe bogaţi ca şi pe săraci? Ce înseamnă că natura îi face să slăbească pe oameni? Vrea să le spună: „N-aţi învăţat legea Frăţiei”.

Şi, dacă veţi citi primul capitol al Genezei, veţi vedea că Dumnezeu le-a spus lui Adam şi Evei: „Puteţi să mâncaţi după plăcere din orice pom din grădină, dar de unul nu trebuie să vă atingeţi, căci, în ziua în care veţi mânca din el, veţi muri negreşit. Fructul interzis este egoismul din zilele noastre. Un om care vrea ca ceilalţi să muncească pentru el şi trăieşte pe spatele celorlalţi, un om care vrea să mănânce în detrimentul văduvelor şi al orfanilor, un om care vrea să se războiască cu multe popoare, el mănâncă din fructul oprit.

Iată de ce noi toţi trebuie să fim implicaţi în această mare învăţătură. Oare Hristos a propovăduit că vor fi războaie, că ne vom lupta şi că ne vom ruga ca Dumnezeu să-l ajute pe unul sau pe altul dintre beligeranţi? în urmă cu o mie sau două mii de ani, asta avea un sens, dar acum a căzut în desuetudine. Unde este acea ortodoxie cu care ne grozăvim, unde e adevăratul creştinism? Mă adresez acelora care se consideră adevăraţi creştini. Trebuie ca ei să acţioneze potrivit legii lui Hristos. Iar cei care nu sunt creştini trebuie să acţioneze după concepţiile şi legile lor. Cineva a zis: „Nu sunt creştin”. Care sunt atunci legile şi concepţiile după care trăieşti? „Sunt liber-cugetător.” Acţionează după gândurile tale libere. Trebuie să acordăm acest drept fiecărui om, fiindcă în el e ceva bun, e ceva nobil în sufletul lui. Oferiţi condiţii fiecărui om, şi el va putea să se înalţe. Dacă trăieşte în condiţii nefavorabile, va eşua.

Vă voi da încă o dată exemplul celebru al pictorului italian care voia să picteze imaginea lui Hristos şi, bătând oraşul, observa oamenii căutând un chip potrivit. Şi, într-adevăr, a găsit

un tânăr de douăzeci de ani şi a pictat imaginea lui Hristos după chipul lui. A fost o pictură reuşită. Zece ani mai târziu, acelaşi pictor a decis să picteze imaginea lui Iuda şi, căutând un chip potrivit, a găsit un tânăr care i-a zis: „Mă uimiţi, domnule, căci acum zece ani am pozat ca să pictaţi imaginea lui Hristos şi astăzi vreţi să pozez ca să-l pictaţi pe Iuda!”.

Zece ani de viaţă vicioasă transformaseră chipul acelui tânăr atât de mult, încât începuse să semene cu Iuda.

Nu credeţi că, dacă o tânără se abate de la calea cea bună şi ajunge într-un bordel, chipul ei va purta urma acelui gen de viaţă? O astfel de femeie mi-a povestit într-o zi că soţul a fost bun cu ea cât timp a avut bani, dar, după ce i-a tocat, a părăsit-o şi ea a apucat pe căi greşite. Mi-a zis: „Vreau să merg la biserică, dar nu mi se dă voie”. Acea femeie dorea să ducă o viaţă curată şi, când cetăţenii se vor schimba, ea se va înălţa. Şi despre celelalte femei care vor să se lase în voia senzualităţii lor se spune: „Trebuie să fie şi astfel de femei pe lumea asta. Nu, spun că trebuie să le scoatem pe surorile noastre din casele rău-famate. Nu trebuie forţate, ci trebuie să li se arate calea cea bună şi să fie învăţate cum să trăiască.

Acum vin oamenii purtători de idei noi şi de sentimente altruiste, cu ideile învăţăturii divine, şi aceşti oameni îi vor apăra pe cei defavorizaţi. Aceşti oameni nu sunt oricine, poartă semnele pe faţă, în ochi, pe mâini. Îi veţi recunoaşte. Iată care sunt semnele: dacă persoana este doctor şi poartă învăţătura nouă, când vine la voi vă aduce medicamente şi nu acceptă să fie plătit, ci spune: „Serviciile mele sunt gratuite”. Dacă e preot, când vă cheamă pentru botez sau serviciul funebru, nu cere niciun ban, ci zice: „Slujesc învăţătura nouă”. Dacă e negustor, ca reprezentant al noii învăţături, face comerţ cinstit. Dacă e profesor, va lucra gratuit. Îmi veţi răspunde: „Dacă toată lumea va lucra gratuit, lumea va da faliment”. Da, lumea de-acum va fi schimbată, dar vor veni concepţii noi. Veţi întreba: „Cum vom trăi fără să fim plătiţi, fără bani?” întreb: „Cu câte mii de leva au fost plătiţi mama şi tatăl ca să crească şi să educe cinci sau şase copii? Există vreo lege care să-i oblige pe mamă şi pe tată să se trezească de cinci sau şase ori noaptea ca să se ocupe de copiii lor mici?” Nu există nicio lege, nicio Constituţie, şi lucrul acesta merge mai bine şi mai natural decât toate celelalte care ascultă de legi stabilite de guvern. Aşa că mama şi tatăl ne dau

prima lege pe care trebuie s-o respectăm. Vă spun că, dacă trăiţi într-o casă aşa cum fac părinţii şi copiii, dacă trăiţi aşa cum trăiesc fraţii şi surorile, sunteţi pe calea cea bună.

Din punctul de vedere al învăţăturii noi, nu vă aşteaptă nicio mare catastrofă. În realitate, o catastrofă mare va lovi lumea, dar va lovi toate edificiile fără bază solidă, toţi copacii putrezi, fără trunchi bun. Îi va doborî o mare idee care va veni, dar o lege, un curent va curăţa tot ce e putred şi va rămâne doar ce e solid.

Când suferiţi, nu căutaţi cauza. Zic: „Soarele este cauza tuturor necazurilor de pe Pământ, a tuturor suferinţelor şi bucuriilor noastre". El provoacă toate potopurile, epidemiile, el cauzează cutremurele, în general el este cauza a tot ce se întâmplă în întreaga natură. Dar Soarele spune: „Dacă eşti înţelept, vei putea utiliza raţional energia mea, îţi voi aduce tot harul meu, dar, dacă nu eşti, îţi voi provoca cele mai mari suferinţe". Soarele poate să-şi schimbe energia, dar va străluci întotdeauna şi Pământul se va roti întotdeauna.

Şi am să vă spun: există în mecanica supremă a ştiinţei oculte o lege conform căreia, când o roată se învârte, la o sută de milioane de rotaţii poate să existe o excepţie. Pământul nostru seamănă cu această roată. După ce va face o sută de milioane de rotaţii în jurul Soarelui, va avea loc o excepţie în mişcarea lui, catastrofală sau, în grad ascendent, favorabilă. Astfel de excepţii s-au întâmplat foarte des, o astfel de excepţie urmează acum. Pământul nostru a făcut deja atâtea rotaţii şi se găseşte mai aproape de această excepţie. N-am să vă precizez data. Aţi putea să nu mă credeţi acum, dar, când va veni acea zi, vă veţi convinge de spusele mele.

Putem să aplicăm această lege ezoterică în raport cu Soarele. După ce va face o sută de milioane de rotaţii, va avea loc o excepţie. Savanţii din zilele noastre spun că, pentru o revoluţie, Soarele are nevoie de 20 de milioane de ani. Oare ştiţi ce se va întâmpla când Soarele va face o astfel de excepţie? Dacă această excepţie cade într-un grad descendent, întregul sistem solar se va stinge, soarele nostru se va întuneca şi, din această cauză, viaţa nu va mai exista. Dar, dacă această excepţie cade într-un grad ascendent, energia solară va creşte de zece ori şi, atunci, păzea, oameni de pe Pământ!

În consecinţă, există o coincidenţă relativă în acest moment - Soarele, precum şi Pământul au făcut cele o sută de milioane de revoluţii şi urmează acum două excepţii. Este o lege pe care o pot dovedi folosind matematica, cu fapte şi date, dar care nu aparţin acestei societăţi. Îmi trebuie timp ca să dovedesc formulele şi faptele care sunt utilizate în ştiinţa ezoterică. Nu vreau să vă sperii cu asta, ci să vă spun că excepţiile există şi fiecare om trebuie să fie la postul lui, pregătit să le primească.

Şi Hristos spune: „Preafericit acel slujitor care rămâne vigilent la post, de teamă să nu vină stăpânul şi să-l găsească adormit". Dacă vă imaginaţi că, fiindcă mâncaţi şi beţi, viaţa o să-şi continue drumul domol şi liniştit, vă înşelaţi.

Savanţi din zilele noastre spun că omul n-a trăit mai mult de opt mii de ani, dar ştiinţa ezoterică zice altfel. Ea dovedeşte că omul a trăit mai mult decât ne asigură savanţii. Că omul există de mai bine de opt mii de ani; craniile găsite din acea perioadă sunt o dovadă. Dar nu putem prezenta dovezi că omul a trăit de mai mult timp. Chiar dacă am putea prezenta astfel de fapte, relaţia dintre ele este atât de subtilă încât se poate spune că nu există. Şi când am zis, într-o conferinţă, că degetul mare determină dezvoltarea voinţei omeneşti, unii au spus că asta nu era logic. Dar degetul mare chiar este rezultatul voinţei omului. În trecut, când se dorea pedepsirea unui încăpăţânat, ca să se pună capăt crimelor sale îi erau tăiate ambele degete mari. Şi, atunci, vă întreb de ce degetul mare al unui om e mai mare decât degetul mare al altuia, de ce degetul mare la unii are o formă mai regulată decât la alţii. Toate astea înseamnă ceva, ne vorbesc despre dezvoltarea voinţei şi raţiunii omului. Dacă privim degetul mare, înţelegem cum se derulează dezvoltarea unui suflet. Dacă dezvoltarea e corectă, degetul mare e regulat, fără deformări. Dacă există deformări, asta înseamnă că există o deformare în organism. Dacă avem nasul, ochii şi gura deformate, asta are o semnificaţie. Doctorul va spune: „Aici e ceva anormal, o criză de apoplexie". Dar eu zic că aici este o dizarmonie între organele corpului, între asocierea forţelor, între gândurile şi emoţiile unui om.

Dacă aş dezvolta această ştiinţă nouă doar ca teorie, fără s-o pun în practică, n-ar avea niciun sens. Fiecare realitate trebuie să aibă o anumită formă. Vorbesc despre realităţi care au cantităţi determinate, în acelaşi fel în care matematicianul se

ocupă de formule, chimistul, de atomi şi molecule, fizicianul, de forţe ca fiind lucruri determinate, deloc abstracte.

Acum, zicem că omul are un suflet. Oare sufletul este o unitate determinată? Unde este situat el, în creier, sau în inimă, în plămâni, sau în stomac? Ştiinţa modernă nu poate să spună nimic despre suflet.

Acum, revin la subiect. Omenirea nouă trebuie să înceapă întâi cu anatomia omului. De aceea vreau să manifestaţi interes faţă de anatomie. Când începeţi să construiţi case, la început puneţi grinzile, pregătiţi schelăria casei şi apoi începeţi construcţia. Schelăria este anatomia. Cineva va zice: „Nu avem nevoie de anatomie”. Nu, nu vă puteţi lipsi de ea. Nu există copil, mamă sau tată care să nu studieze anatomia. Când croiţi o haină, începeţi tot cu anatomia. Tiparul este un model anatomic şi croiţi după el. Oamenii moderni studiază viaţa din punct de vedere anatomic, „croiesc” întruna. Ce înseamnă a croi? Omenirea nouă nu va studia doar anatomia, ci şi fiziologia. Cum studiaţi fiziologia când vă construiţi casa? Puneţi ferestre ca să intre aerul. Dar cu ce se ocupă fiziologia? Se ocupă cu funcţiile organelor, funcţiile inimii, circulaţia sângelui. Ca să existe condiţii favorabile în viaţa noastră, trebuie să ţinem cont de fiziologie în fiecare casă. Voi, cei care vă construiţi acum case, aveţi ferestre mari? Vă recomand să puneţi la case uşi mai mari, şemineuri mai mari. Îmi place să am şemineuri mari şi sunt împotriva sobelor care se folosesc astăzi. Voi ziceţi: „Pe vremuri, bunicul şi bunica erau foarte sănătoşi”. Da, dar bunicul avea şemineuri mari în casă, aerisirea era bună, iar voi mergeţi în sens invers, trăiţi în gaz carbonic şi cu siguranţă nu sunteţi foarte sănătoşi. E nevoie de o mare ventilaţie.

Fiinţele care vor forma omenirea nouă vor trăi, se vor înmulţi ca să răspândească peste tot ideile noi. Voi toţi puteţi deveni membri ai omenirii noi. Care dintre voi nu agreează frăţia şi egalitatea? Care tată nu vrea ca fiul lui să devină savant, să nu rămână ignorant? Omenirea nouă cere ca fiecare om să fie cinstit, adică să-şi depăşească egoismul, să fie drept, înţelept şi bun. Să cultivaţi aceste patru caracteristici nu doar în aparenţă, ci în sens absolut, să fiţi cinstiţi astfel încât să nu sacrificaţi niciodată interesele celorlalţi pentru binele propriu, ci întotdeauna să vă sacrificaţi interesele pentru binele aproapelui. Veţi spune: „Dacă facem asta, vor veni peste noi necazuri,

suferinţe”. Şi cu ideile actuale unde e fericirea? Oare n-au fost ucise trei milioane de persoane, oare nu sunt pline atâtea închisori? Oamenii mor şi astăzi, pentru că slujesc această cultură veche care spune că omul e lup pentru om.

Hristos a zis: „Voi toţi sunteţi fraţi”.

Oare eu am creat această învăţătură? Vă zic: dacă nu vreţi să trăiţi după învăţătura lui Hristos, trăiţi după cea a lui Moise; dacă n-o vreţi nici pe aceasta, atunci trăiţi după legile statului vostru, dar, în orice caz, purtaţi-vă ca nişte oameni cinstiţi şi drepţi, respectaţi-vă cuvântul dat. Astăzi, vă comportaţi când după Moise, când după Hristos, confundaţi legile. Unele persoane mă întreabă: „Tu spui întotdeauna adevărul?” Da, reflectez la fiecare cuvânt pe care îl spun. Dacă vorbesc onest, corect, vorbesc spre binele meu, pentru că nu vreau să-mi umplu de ruşine onoarea, fraţii, numele lui Dumnezeu. Dacă vă întâlnesc într-o zi, vreau să ştiu că am fost întotdeauna drept faţă de sufletul meu, iar voi trebuie să mergeţi tot pe acest drum. Doar în acest fel, cu această învăţătură, putem să facem mai buni mamele şi taţii, căci celelalte învăţături aduc suferinţe, numai suferinţe!

În ştiinţa ezoterică, există forme şi legi determinate. Legile acestei Frăţii Albe, ale acestor 144.000 de suflete luminoase, de o sută de milioane de ani până în prezent nu s-au schimbat în acest timp. Iată de ce spun că legile naturii sunt raţionale şi constante. Fiecare gând poate să producă un rezultat după mii de ani. Dacă plantăm un gând rău, ne poate cauza propria moarte. Dacă vă explic viaţa cu evenimentele ei de zi cu zi, o pot examina din punctul de vedere al hinduşilor, ocultiştilor şi din punctul de vedere al creştinilor. Adevărul va rămâne acelaşi; de exemplu, cineva te întâlneşte şi te ucide. În acest caz, noi, creştinii de astăzi, zicem: „Aşa i-a fost scris de la Dumnezeu”. Eu spun că Dumnezeu nici n-a zis, nici n-a scris vreodată că un om ar trebui să-l omoare pe altul; cineva a făcut-o şi Dumnezeu doar i-a permis. Legea hinduşilor explică aşa: îl omorâseşi în urmă cu câteva reincarnări, şi atunci, astăzi, în această viaţă, acelaşi om pe care l-ai ucis te-a ucis şi el pe tine. Aşadar, puteţi să acceptaţi una sau alta dintre explicaţii. O să spuneţi: „Aceasta este o învăţătură eretică, ne putem reincarna?”. Putem şi nu putem. Una este la fel de adevărată ca şi cealaltă.

A crede sau a nu crede în reincarnare este un lucru secundar. Sufletul are forţa să-şi creeze toate formele: depinde de el să vină să trăiască aici pe Pământ de câte ori hotărăşte. Dacă sufletul vrea să vină pe Pământ, Dumnezeu îi va acorda asta. Sufletul care vrea să se reincarneze o va face.

Atunci, în acest sens, hinduşii au şi ei dreptate ca şi creştinii. Când zic „suflet”, mă refer la acel suflet divin şi conştient care poate să vină aici de câte ori vrea. Dar mai există o lege în lume care explică lucrurile în alt fel, ca să fie clare şi să formeze o morală comună. De exemplu, un om a comis o fărădelege, a furat de la altul, şi-şi zice: „Cine m-a văzut furând în întuneric?” Ei bine, pe când fura, se uita în dreapta şi în stânga, îi era teamă! De ce? Va avea remuşcări, îl va mustra conştiinţa. Dar ce este conştiinţa? Acele 144.000 de persoane, membri ai Frăţiei Albe, zic: „Domnule, am văzut fărădelegea săvârşită de tine şi, potrivit legii noastre, care nu se schimbă niciodată, te condamnăm şi vei suporta consecinţele faptei tale”. Atunci, domnul acela, ca să-şi uşureze conştiinţa, se retrage undeva, posteşte vreo douăsprezece-cincisprezece zile şi apoi se duce la un preot să rostească o rugăciune, ca să-şi găsească liniştea. Preotul trebuie să acţioneze după legile omenirii noi şi să zică: „Frate, te vei spovedi în faţa lui Dumnezeu. Dar, pentru ispăşirea fărădelegii tale, doar să posteşti douăsprezece-cincisprezece zile cred că nu este de ajuns pentru Dumnezeu”.

Am să vă spun cum să vă spovediţi în faţa lui Dumnezeu. De exemplu, dacă ai incendiat casa aproapelui tău, îţi vei corecta fapta: vei merge la cel pe care l-ai făcut să sufere, îi vei cere iertare, îi vei cumpăra o casă nouă şi mobilă nouă şi-i vei achita toate datoriile. Dacă nu faci aşa, nu vei primi iertarea.

Dumnezeu spune: „Dacă ai violat o femeie, în viitoarea reincarnare o vei lua de soţie sau va fi copilul tău, îl vei creşte, şi astfel îţi vei plăti păcatele”. Şi tinerii de astăzi zic: „Nu e grav să violezi o femeie”.

În America, un tânăr, fiul unui negustor bogat, a violat o tânără şi a abandonat-o. Ea a căzut în desfrâu şi apoi a murit. Tânărul a făcut studii de teologie şi a devenit un predicator celebru. Toată lumea considera că era un om evlavios şi bun. Se căsătorise şi avea un fiu care, la şaisprezece ani, a devenit o mare pramatie. Oamenii se mirau cum de un tată aşa evlavios

putea să aibă un fiu atât de rău. Eu spun că acel fiu era gândul lui senzual. Tatăl se ducea în fiecare noapte să-şi aducă fiul acasă, dar abia după vreo zece ani a reuşit să-l aducă pe calea cea bună. Şi în acest fel şi-a plătit datoria.

Le recomand tinerilor de azi să-şi ţină promisiunea atunci când îşi iau un angajament. Ce se întâmplă în zilele noastre? Tinerii se căsătoresc azi şi mâine nu se mai iubesc, cer divorţul şi au rezolvat problema.

Dacă mă întrebaţi unde se află Dumnezeu, o să vă răspund: „Nu e în cerul pe care îl vedeţi”. Unele persoane zic: „Dovedeşte-ne că Dumnezeu există”. Existenţa lui Dumnezeu n-are nevoie de dovezi. Nici furnica, cu conştiinţa ei inferioară, n-are organe care să-i permită să înţeleagă că oamenii există. Când e prinsă cu două degete sau când urcă pe capul cuiva, furnica zice: „O, pe ce colină înaltă am urcat!” Ea priveşte lumea de la acea înălţime şi, când revine lângă semenele ei, spune: „Azi am vizitat un munte mare”. Aşa şi Dumnezeu ne prinde cu două degete şi noi întrebăm dacă există Dumnezeu. Da, El este cele două degete şi ne zice: „Nu poţi să urci pe capul Meu”.

Dacă nu-L vedeţi în fraţii voştri pe Dumnezeu viu, înseamnă că nu înţelegeţi deloc această învăţătură. Dacă nu-L văd pe Dumnezeu în voi, învăţătura mea e falsă. Dacă nu vă iubesc şi nu sunt gata să mă sacrific pentru voi, răspândesc o învăţătură falsă. Şi voi trebuie să vă sacrificaţi. O Frăţie trebuie să existe în această lume. Aceasta este învăţătura pe care trebuie s-o acceptaţi. Este răspândită de toate persoanele bune, de toate mamele şi de toţi taţii, de toţi fraţii şi de toate surorile. Unii întreabă: „Câţi bani trebuie să plătim ca să slujim?”. Nu trebuie nicio plată. Mă refer la acei oameni care se consideră creştini, nu la alţii. De aceea Hristos a zis: „Cei care nu sunt creştini să iasă, ca să cunoaştem cine e pentru şi cine e contra”.

Oamenii zic despre unii dintre ei: „Iată adevăraţi creştini evlavioşi!” în ce constă evlavia lor? „Se duc regulat la biserică.” Nu, biserica suntem noi, trupurile noastre vii sunt biserica. Dacă nu putem să ducem o viaţă curată şi respectabilă, ce vor deveni bisericile noastre? Ce s-a întâmplat în Rusia? Rusia n-a ascultat de Tolstoi, care era glasul lui Dumnezeu viu. Şi clerul a adus bolşevismul. Bolşevismul este biciul lui Dumnezeu din mâna lui Hristos. Şi astăzi ne întreabă: „Asta aţi creat în atâţia ani?”.

Hristos a acţionat în Rusia, nu Satana. Când un chirurg ia bisturiul ca să facă o operaţie, ştie cum să-l folosească pentru a tăia doar partea bolnavă, fără să atingă partea sănătoasă. Chirurgul care nu e expert nu va şti cum să facă operaţia, chiar dacă are în faţa celorlalţi reputaţia de a fi perfect în acel domeniu. Şi bulgarii trebuie să-i fie recunoscători bolşevismului, dar asta n-are nicio legătură cu subiectul nostru.

Şi americanii ce-au făcut? Ne-au trimis ani de zile misionari ca să predice învăţătura lui Hristos, dar, în timpul războiului, le-au vândut bulgarilor 10.000.000 de kilograme de faină cu 2 leva de aur kilogramul. Şi cât valorează astăzi 1 leva de aur? 10 leva. Asta înseamnă că 1 kilogram de faină costa 20 de leva. Dar cum cred americanii că au acţionat după învăţătura lui Hristos? Au pierdut ocazia să dea un bun exemplu.

Nu, acesta nu este creştinism! Trebuie să schimbăm totul în lume. Niciun popor nu trebuie să forţeze un alt popor, nicio societate nu trebuie să forţeze o alta, niciun om nu trebuie să forţeze un altul, ci toţi trebuie să trăiască după marea lege a Iubirii. Dacă veţi accepta această învăţătură, totul se va schimba şi poporul vostru va fi binecuvântat. Şi această lege va veni. Dacă n-o veţi accepta, alţii o vor face.

Vă voi da un exemplu. În timpurile vechi, în secolul de aur, existau două regate, unul al espertiţilor şi altul al meneziţilor. Regele espertiţilor avea un fiu şi, conform cutumei de atunci, a chemat înţelepţi care să determine destinul fiului său. După ce a făcut calcule, unul dintre aceşti înţelepţi i-a spus regelui: „Fiul tău va trece printr-o criză mare când va avea douăzeci de ani, şi de aceea trebuie să-l trimiţi păstor în alt regat, ca să înveţe marile legi ale naturii vii”. Tatăl a urmat sfaturile înţeleptului şi i-a zis fiului: „Fiule, acum trebuie să munceşti fără preget ca să-ţi câştigi existenţa”. Şi l-a trimis păstor în regatul meneziţilor. Tânărul a petrecut acolo zece ani bătuţi pe muchie şi a învăţat legile naturii. În cel de-al unsprezecelea an, a văzut-o într-o zi pe fiica regelui meneziţilor plimbându-se pe un cal alb. Era însoţită de gărzi, dar, atrasă de frumuseţea florilor, de pajişti şi de natură, fata a coborât de pe cal şi s-a îndepărtat de suită, în acel moment, un şarpe s-a ivit dintre pietre şi a muşcat-o de mâna dreaptă. Îndată ce păstorul, fiul regelui, a observat, cunoscând legile naturii, a supt otrava din rană. Privind asta de departe, gărzile au crezut că tânărul o ofensa pe prinţesă, şi au tras cu o

săgeată otrăvită, care l-a rănit la mâna stângă. Când a văzut asta, prinţesa s-a apropiat, i-a rupt repede mâneca hainei şi a supt otrava din rană. Vă întreb acum: cine a salvat pe cine? Băiatul i-a zis fetei: „Tu ai suferit de otrava şarpelui, eu, de otrava omului”.

Aşadar, femeile suferă de otrava şarpelui. Ştiţi cine e şarpele? E marele lor egoism. Femeile, ca şi bărbaţii, trebuie să se salveze de această otravă.

Cred că va veni o mare căldură, care va topi gheţurile. Vor fi mari evaporări în munţi, valuri limpezi vor începe să curgă. După aceea, va apărea o vegetaţie luxuriantă şi seminţele semănate de mii de ani vor încolţi, vor creşte, vor înflori, vor face fructe şi oamenii din întreaga Rasă Albă îşi vor da mâinile. În lume va veni această cultură nouă pe care nimeni n-avea curajul s-o aştepte şi pe care nimeni n-o văzuse vreodată. Şi voi toţi veţi fi cetăţeni ai acestei culturi noi, ai acestei omeniri noi!

Veliko Târnovo, 19 august 1920

CUPRINS